

คณะจิตวิทยา

การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำความผิด
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และที่ไม่ได้กระทำความผิด

นายธนวัต ปุณยกนก

โครงการวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2550

A COMPARISON OF SELF-CONCEPT OF MALE JUVENILE DELINQUENTS
IN DETENTION HOMES AND NONDELINQUENTS

Mr. Tanawat Poonyakanok

A Project in Partial Fulfillment of the Requirements
For the Degree of Bachelor of Science in Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2007

ธนวัต ปุณยนก: การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและที่ไม่ได้กระทำความผิด. (A comparison of self-
concept of male juvenile delinquents in detention homes and nondelinquents)

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ สมบุญ จารุเกษมทวิ, 53 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำ
ความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา
โดยมีกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 12-18 ปี มีทั้งหมด 147 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ
กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจจำนวน 57 คน และกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 90 คน และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดอัตมโนทัศน์ที่ผู้วิจัยได้
พัฒนามาจากแบบวัดอัตมโนทัศน์ The Piers-Harris Children's Self-concept Scale ของ Piers
& Harris (1986) และวิเคราะห์ทางสถิติด้วยสถิติที (t -test independent)

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดมีคะแนนอัตมโนทัศน์ 6 ด้านจาก 7
ด้าน ได้แก่ ด้านรวม ด้านพฤติกรรม ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน ด้านรูปร่างและ
บุคลิกภายนอก ด้านความวิตกกังวลใจ และด้านเป็นคนน่านิยม สูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดใน
สถานพินิจฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และไม่พบความแตกต่างระหว่างเยาวชนทั้ง
สองกลุ่มในคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ

สาขาวิชา.....จิตวิทยา..... ลายมือชื่อนิสิต.....ธนวัต ปุณยนก.....

ปีการศึกษา.....2550..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

TANAWAT POONYAKANOK: A COMPARISON OF SELF-CONCEPT OF MALE JUVENILE DELINQUENTS IN DETENTION HOMES AND NONDELINQUENTS. SENIOR PROJECT ADVISOR: SOMBOON JARUKASEMTHAVE. 53 pp.

The purpose of this research was to compare a self-concept of male juvenile delinquents in detention homes with youth that didn't have any illegal behavior in high-school. Samples in this study were aged between 12-18 years old and total number was 147 people. The samples were divided into 2 groups, which are; 57 juvenile delinquents in detention home, and 90 youth that didn't have any illegal behavior in high-school. In this study, researcher use self-concept scale that researcher has developed from The Piers-Harris Children's Self-concept Scale by Piers & Harris (1986). The data was analyzed using *t* statistic (*t*-test independent).

The findings from this study indicate that youth that have no history of illegal behavior provided higher score statistically with *p* value of .001 in 6 out of 7 sub dimensions, which are self-concept; behavioral adjustment, intellectual and school status, physical appearance and attributes, freedom from anxiety, popularity, and overall dimensions. However, there was no difference between two groups in happiness and satisfaction sub dimension.

Program Psychology..... Student's signature *Tanawat Poonyakanok*
Academic year2007..... Advisor's signature *Somboon Jarukasemthave*

สารบัญ

บทคัดย่อโครงการวิจัยภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อโครงการวิจัยภาษาอังกฤษ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ฉ

บทที่

1. บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
นิยามของเยาวชนที่กระทำความผิด.....	2
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับเยาวชนที่กระทำความผิด.....	2
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับเยาวชนที่กระทำความผิดในมุมมองเชิงจิตวิทยา.....	6
นิยามของอัตมโนทัศน์.....	7
ทฤษฎีเกี่ยวกับตน หรือ อัตมโนทัศน์ ของ คาร์ล โรเจอร์ส.....	8
ทฤษฎีอัตมโนทัศน์ของ McCrae และ Costa.....	10
พัฒนาการของอัตมโนทัศน์.....	11
อัตมโนทัศน์และการกระทำความผิด.....	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	15
สมมติฐานของการวิจัย.....	15
ขอบเขตของการวิจัย.....	16
คำจำกัดความในการวิจัย.....	16
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	16

2 วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง.....	17
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	17
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	17

การตอบแบบสอบถามและเกณฑ์การให้คะแนน.....	18
คุณภาพของเครื่องมือ.....	19
การพัฒนาเครื่องมือ.....	19
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	20
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	21
4 อภิปรายผลการวิจัย.....	32
5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	37
รายการอ้างอิง.....	40
ภาคผนวก.....	43
ภาคผนวก ก.....	44
ภาคผนวก ข.....	48

1	ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียน มัธยมศึกษาจำแนกตามกลุ่มอายุ.....	22
2	ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียน มัธยมศึกษาจำแนกตามระดับการศึกษา.....	23
3	ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียน มัธยมศึกษาจำแนกตามระดับรายได้ของครอบครัว.....	24
4	ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียน มัธยมศึกษาจำแนกตามการมีพฤติกรรมผิดกฎหมายในอดีต.....	25
5	ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียน มัธยมศึกษาจำแนกตามคะแนนอัตมโนทัศน์แต่ละด้าน.....	26
6	ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ ด้านรวม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิด ในสถานพินิจฯ.....	27
7	ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ ด้านพฤติกรรม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำ ความผิดในสถานพินิจฯ.....	28
8	ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ.....	28
9	ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่ม เยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ.....	29
10	ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ ด้านความวิตกกังวลใจ ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่ กระทำความผิดในสถานพินิจฯ.....	29

11	ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านเป็นคนน่านิยม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ.....	30
12	ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ.....	31
13	แสดงค่าความเที่ยงของ คูเดอว์-ริชาร์ดสันของอัตมโนทัศน์ในแต่ละด้านทั้ง 7 ด้าน	44
14	แสดงค่าความเที่ยงของ คูเดอว์-ริชาร์ดสันของอัตมโนทัศน์ในแต่ละด้านทั้ง 7 ด้านหลังจากที่ได้ทำการตัดข้อกระทงบางข้อออกแล้ว.....	44
15	แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง (CITC) หลังจากที่ได้ทำการตัดข้อกระทงบางข้อออกแล้ว โดยแบ่งเป็น 6 ด้าน.....	45

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กและเยาวชนถือเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทย แต่ในปัจจุบันมีเด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ เช่นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย และเยาวชนเหล่านั้นจะถูกเรียกว่า เยาวชนที่กระทำความผิด (Juvenile Delinquents) (วรารุช หิรัญศิริ, 2548) และจำนวนเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายในประเทศไทยนั้นมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี โดยเฉพาะในปี พ.ศ.2548 ถึง 2549 ได้มีจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมส่งสถานพินิจทั่วประเทศเพิ่มขึ้นอย่างมาก (36,080 คนในปี พ.ศ.2548 และ 48,218 คนในปี พ.ศ.2549 (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2550) จึงทำให้มีการศึกษาจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยหรือสาเหตุที่เยาวชนเหล่านั้นกระทำความผิด โดยพบว่าปัจจัยต่างๆมากมายที่เป็นสาเหตุของการกระทำความผิด และปัจจัยหนึ่งที่นักวิชาการให้ความสนใจคือปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพของผู้กระทำความผิด

จากงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด โดยพบความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำความผิดและบุคลิกภาพของเยาวชนกลุ่มดังกล่าว นอกจากนี้ยังพบว่าองค์ประกอบพื้นฐานที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิดก็คือ อัตมโนทัศน์ (Self-concept) (Donnellan, 2001)

อัตมโนทัศน์ หมายถึงความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น ทัศนคติของบุคคลโดยรวมที่มีต่อตนเอง (Hayes และ Stratton, 2003) และ Lecky (1945 อ้างถึงใน Dusek, 1987) ได้ให้นิยามว่าเป็นพื้นฐานของโครงสร้างบุคลิกภาพที่ค่อนข้างคงที่ ซึ่งได้มาจากการเรียนรู้และสังเกตจากประสบการณ์ที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล และสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว (Dusek, 1987) โดยอัตมโนทัศน์เกิดขึ้นและพัฒนามาตั้งแต่ในวัยทารก เริ่มจากการที่ทารกสามารถแยกความแตกต่างได้ระหว่างร่างกายของตนเอง กับสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว และก็พัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยจะพัฒนาอย่างรวดเร็วในช่วงวัยเด็กตอนปลาย จนถึงวัยรุ่น (Larsen และ Buss, 2005)

จากการตรวจสอบงานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้น ยังมีจำนวนไม่มาก โดยเฉพาะงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบระหว่างอัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดกับเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกับที่ไม่ได้กระทำความผิด โดยผลที่ได้จะนำความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างอัตมโนทัศน์ระหว่างเด็กและเยาวชนสองกลุ่มมากขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการป้องกัน และแก้ไขการกระทำความผิดในเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้มีเยาวชนที่ดีเป็นอนาคตของประเทศชาติต่อไป

นิยามของเยาวชนที่กระทำความผิด (Juvenile Delinquents)

วรารุ หิรัญศิริ (2548) ได้ให้นิยามของคำว่าเยาวชนที่กระทำความผิด หรือ Juvenile delinquents ว่าคือ เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมต่างๆ เช่นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย Dusek (1987) กล่าวว่า คำว่าเยาวชนที่กระทำความผิดนี้เป็นคำที่ใช้เรียกพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายสำหรับคนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี หรือตามระดับที่กฎหมายของแต่ละประเทศจะกำหนดว่า อายุเท่าไรคือผู้เยาว์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การทำผิดกฎหมายโดยผู้ทำความผิดยังเป็นผู้เยาว์ ซึ่งสาเหตุของการเรียกเช่นนี้เพื่อป้องกันเยาวชนจากการถูกตีตราว่าเป็นอาชญากรในประวัติ อาชญากร และเยาวชนจะได้รับการอบรม หรือแก้ไขที่ต่างไปจากผู้ใหญ่

จากเว็บไซต์สารานุกรม Wikipedia (2007) ได้ให้นิยามคำนี้ไว้ว่า อาจหมายถึง อาชญากรรมที่รุนแรง และไม่รุนแรงก็ได้ ซึ่งก่อโดยบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 หรือผู้ที่ถือว่าเป็นผู้เยาว์ (http://en.wikipedia.org/wiki/Juvenile_delinquent)

สรุปแล้วนิยามของคำว่า เยาวชนที่กระทำความผิด นั้น สามารถสรุปได้เป็นสองประเด็นที่สำคัญคือ เป็นคำที่ใช้เรียกผู้ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม หรือกระทำความผิดกฎหมาย และผู้กระทำความผิดเหล่านั้นต้องมีอายุต่ำกว่า 18 ปี หรือถือว่าเป็นผู้เยาว์ตามกฎหมาย โดยมีจุดประสงค์เพื่อป้องกันเยาวชน เพื่อให้เยาวชนได้รับการฝึกอบรม และแก้ไขด้วยวิธีที่แตกต่างไปจากผู้ใหญ่

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับเยาวชนที่กระทำความผิด

สำหรับสาเหตุที่ทำให้เยาวชนทำความผิดนั้น Bartollas (1985) ได้แบ่งกลุ่มทฤษฎีที่อธิบายสาเหตุของการกระทำความผิดของเยาวชนเป็น 5 กลุ่มแนวคิดดังนี้

1. กลุ่มความคิดแบบคลาสสิก (The classical school of criminology)

กลุ่มความคิดแบบคลาสสิกเกิดขึ้นในช่วงกลางของศตวรรษที่ 18 โดยมีแนวคิดจากหลายบุคคลด้วยกัน เช่น Cesare Beccaria และ Jeremy Bentham ซึ่งสาระสำคัญของแนวคิดแบบคลาสสิกเชื่อว่าบุคคลมีอิสระที่จะเลือกทำสิ่งต่างๆตามที่ตนเองต้องการ หรือมีเจตจำนงเสรี (Free will) โดยเชื่อว่าพฤติกรรมของคนนั้นอยู่บนพื้นฐานของการสร้างความพึงพอใจและหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ (Hedonist) ซึ่งการที่บุคคลจะทำพฤติกรรมใดนั้น เขาจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบแล้วถึงผลที่จะตามมาจากการทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งแนวคิดนี้จะปฏิเสธเรื่องของแรงขับจากจิตไร้สำนึกที่ก่อให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งความเชื่อเหล่านี้ก็ส่งผลให้แนวคิดกลุ่มนี้มีความเห็นว่าการลงโทษสำหรับอาชญากรนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากเป็นการเพิ่มผลที่ตามมาในด้านลบของการทำผิด และทำให้

บุคคลไม่ยากที่จะกระทำความผิด และยิ่งการลงโทษนั้นแน่นอน และรุนแรง ก็จะมี
ป้องกันการเกิดพฤติกรรมผิดกฎหมายได้ดีมากขึ้นเท่านั้น

2. กลุ่มความคิดที่มองว่าการทำความผิดมีสาเหตุมาจากด้านชีวภาพ และด้าน จิตวิทยา (Positivism School)

มองว่าพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายนั้นเกิดจากปัจจัยภายในและภายนอกที่อยู่
นอกเหนือการควบคุมของแต่ละบุคคล ซึ่งกลุ่มความคิดนี้มีสมมติฐานเบื้องต้นเกี่ยวกับ
มนุษย์ 3 ข้อคือ ข้อที่หนึ่ง ลักษณะ และภูมิหลังของบุคคลแต่ละคนก่อให้เกิดพฤติกรรมที่
ผิดกฎหมาย ข้อที่สอง บุคคลแต่ละคนนั้นไม่มีอิสระที่จะเลือกสิ่งต่างๆด้วยตนเอง ซึ่งตรง
ข้ามกับแนวคิดแบบคลาสสิก และข้อที่สาม บุคคลที่กระทำความผิดถูกมองว่าแตกต่าง
จากบุคคลที่ไม่ได้กระทำความผิด ซึ่งสิ่งทีก่อให้เกิดความแตกต่างนั้นอาจมาจากหลายๆ
ปัจจัย เช่น ปัจจัยทางชีวภาพ และปัจจัยทางสภาพแวดล้อม ซึ่งแนวคิดแบบ Positivism
นั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มย่อยคือ มุมมองเชิงชีวภาพ, มุมมองเชิงจิตวิทยา และ
มุมมองเชิงสังคม ซึ่งจะกล่าวถึงรายละเอียดของแต่ละกลุ่มดังนี้

- 2.1. มุมมองเชิงชีวภาพ (Biological positivism) ซึ่งมี Cesare Lombroso เป็นผู้นำ
แนวคิดนี้ โดยทำการศึกษาปัจจัยทางชีวภาพที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย
และเชื่อว่าตัวบุคคลไม่ใช่ปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย เนื่องจาก
พฤติกรรมเหล่านั้นอยู่นอกเหนือการควบคุมของตนเอง
- 2.2. มุมมองเชิงจิตวิทยา (Psychological positivism) ซึ่งเชื่อว่าปัจจัยทางจิตวิทยา
ส่งผลให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย เช่นปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพจากทฤษฎี
ของ Hans Eysenck
- 2.3. มุมมองเชิงสังคม (Social positivism) ซึ่งเชื่อว่าปัจจัยทางด้านสังคมเป็นสิ่งที่
ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย เช่น ความยากจน ระดับการศึกษา และ
สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย เป็นต้น

3. กลุ่มที่มองว่าโครงสร้างทางสังคมทำให้บุคคลกระทำความผิด (Social structure theory) ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มความคิดย่อย 3 กลุ่มหลักคือ

- 3.1. ทฤษฎีการขาดระเบียบทางสังคม (Social disorganization) ซึ่งมีแนวความคิด
หลักมาจาก Henry McKay และ Clifford R. Shaw โดยเชื่อว่าสังคมระดับล่าง หรือ
สังคมที่มีความยากจน จะเป็นสังคมที่ด้อยกว่า และไม่ได้รับการพัฒนา ดังนั้นสังคม

ดังกล่าวจึงไม่มีระเบียบ และสมาชิกของสังคมนั้นก็มีความเสี่ยงที่จะมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายมากกว่า

3.2. **ทฤษฎีความตึงเครียด (Strain theory)** ซึ่งแนวคิดนี้พัฒนาโดย Robert Merton ซึ่งมองว่าพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นเป็นผลจากการที่บุคคลมีความคับข้องใจ เมื่อบุคคลนั้นไม่สามารถไปถึงเป้าหมายที่บุคคลนั้นต้องการ ซึ่งเป้าหมายที่บุคคลนั้นต้องการก็เป็นผลมาจากการที่โครงสร้างของสังคมได้กำหนดค่านิยมต่างๆไว้แล้ว

3.3. **ทฤษฎีวิวัฒธรรมย่อย (Subcultural theory)** ของ Albert K. Cohen ซึ่งมีรากฐานมาจาก Strain theory โดยมองว่าในสังคมย่อย หรือชนกลุ่มน้อยที่มีทรัพยากรหรือโอกาสไม่เพียงพออาจก่อให้เกิดบรรทัดฐานทางสังคมใหม่ในสังคมย่อยนั้นขึ้นมา ซึ่งบรรทัดฐานเหล่านั้นอาจขัดกับบรรทัดฐานทางสังคมของคนส่วนใหญ่ และก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายได้

4. **กลุ่มที่มองว่ากระบวนการทางสังคมส่งผลให้บุคคลกระทำความผิด (Social process theory)** ซึ่งเน้นในเรื่องปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสภาพแวดล้อมที่บุคคลเผชิญ ซึ่งส่งผลให้บุคคลเข้าไปเกี่ยวข้อง หรือมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การที่บุคคลมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายนั้นสามารถอธิบายได้จากกระบวนการทางสังคมแบบใด โดยในแนวความคิดนี้ได้แบ่งเป็น 2 ทฤษฎีหลักคือ

4.1. **ทฤษฎีการควบคุม (Control theory)** ซึ่งแนวคิดนี้มีสมมติฐานเบื้องต้นเกี่ยวกับมนุษย์คือ มนุษย์จะต้องถูกควบคุม หรือตรวจสอบพฤติกรรมไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดสิ่งที่ผิดกฎหมายหรือผิดจากบรรทัดฐานทางสังคม และเชื่อว่าการที่บุคคลกระทำความผิดเกิดจากความขาดในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เด็กและเยาวชนอาจพัฒนาความคิดยับยั้งชั่งใจได้ไม่ดี จึงมีโอกาที่จะกระทำความผิดได้ง่าย ซึ่งในทฤษฎีนี้ก็จะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อยคือ

1. **ทฤษฎีการจำกัดควบคุม (Containment theory)** ซึ่งมีผู้ก่อตั้งคือ Walter C. Reckless ซึ่งกล่าวไว้ว่าการที่บุคคลจะทำพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นมาจากปัจจัย 2 อย่างคือ ตัวควบคุมภายใน (Inner control system) เช่น ความสามารถในการควบคุมตนเอง (Self-control), การมีอัตมโนทัศน์ทางบวก, การมีอิโก้ที่แข็งแรง, ความสามารถในการเผชิญกับแรงกดดันทางสังคม และ

การมีซูเปอร์อีโก้ที่แข็งแรง และ ตัวควบคุมภายนอก (Outer control system) เช่น กฎหมาย บรรทัดฐานทางสังคม ข้อบังคับต่างๆที่สังคมสร้างขึ้น ซึ่งสองปัจจัยนี้จะมีปฏิสัมพันธ์กันและช่วยควบคุมพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับเมื่อบุคคลเผชิญกับสถานการณ์ที่กดดันหรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม เช่น เป็นคนยากจน, ถูกคุมขัง, หรือถูกบังคับขู่เข็ญ และการอยู่ในสังคมที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง ซึ่งยกตัวอย่างเบื้องต้นคือ ถ้าคนที่ยากจนไม่มีเงินซื้ออาหาร ถ้าตัวควบคุมภายในได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่และเข้มแข็งพอเช่นการมีอุดมโนทัศน์ทางบวก ความสามารถในการควบคุมตนเองสูง เมื่อตัวควบคุมภายนอกอ่อนแอ เช่นอยู่ในสังคมที่ไม่มีกฎหมาย หรืออยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี ชักชวนให้ลักขโมยอาหารหรือเงินเพื่อมาใช้ ตัวควบคุมภายในก็จะคอยควบคุมไม่ให้เกิดพฤติกรรมผิดกฎหมายได้ และในทางกลับกัน ถ้าตัวควบคุมภายนอกมีความเข้มแข็ง ก็จะสามารถควบคุมไม่ให้บุคคลที่มีตัวควบคุมภายในที่อ่อนแอให้มีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายได้เช่นกัน

2. **ทฤษฎีการตีตรา (Labeling theory)** โดยทฤษฎีนี้เชื่อว่าสังคมเป็นผู้สร้างอาชญากรขึ้นมาเอง โดยสร้างจากการตีตราผู้ที่กระทำความผิดและถูกจับกุมว่ามีความแตกต่างจากบุคคลอื่นๆในสังคมที่ไม่เคยถูกจับจากการกระทำความผิด ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสองกลุ่มนี้แทบจะไม่มี ความแตกต่างกันเลย จะแตกต่างกันก็แค่กลุ่มที่ถูกจับจะถูกระบุว่า เป็นผู้ที่กระทำความผิด และสังคมก็จะมีปฏิกิริยาต่อบุคคลที่ถูกตีตราว่ากระทำความผิดนี้แตกต่างจากคนทั่วไป ซึ่งเกิดขึ้นโดยที่เราอาจจะรู้หรือไม่รู้ตัวก็ได้ และการตอบสนองโดยส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นไปในทางลบ ซึ่งทำให้ผู้ที่ถูกตีตราว่ากระทำความผิดมีทัศนคติต่อตนเองเปลี่ยนไป คือมองตนเองตามที่ถูกสังคมมอง

5. **กลุ่มที่ตีมองการกระทำผิดมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งระหว่างชนชั้นในสังคม (Conflict theory)** ซึ่งเป็นผลมาจากการที่มีคน 2 กลุ่มหรือ 2 ชนชั้นซึ่งมีความแตกต่างกันในหลายๆด้าน เช่นอำนาจ หรือความสนใจต่างกัน เมื่อสองกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์กันก็มีโอกาสที่จะเกิดความขัดแย้งและกลุ่มที่มีอำนาจสูงกว่าก็จะสร้างบรรทัดฐานทางสังคมใหม่ขึ้นมา ทำให้กลุ่มที่มีอำนาจน้อยกว่าถูกมองว่ามีพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ เช่นเดียวกับกลุ่มผู้บริหารประเทศที่มีสิทธิ์ออกกฎหมายมาเพื่อให้ประโยชน์แก่ฝ่ายตนเอง เพื่อให้ฝ่าย

ตนเองได้ผลประโยชน์อย่างเต็มที่ และขัดขวางฝ่ายตรงข้ามไม่ได้รับผลประโยชน์ ดังนั้น การแก้ปัญหาคือต้องทำให้ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน โดยแนวความคิดนี้ได้มาจาก แนวความคิดของ Marxist

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับเยาวชนที่กระทำความผิดในมุมมองเชิงจิตวิทยา

สำหรับการกระทำความผิดในมุมมองเชิงจิตวิทยานั้นได้มีการอธิบายจากนักจิตวิทยาหลายท่าน ซึ่งก็มีความแตกต่างกันออกไปตามกลุ่มความคิดต่างๆ ซึ่งได้แบ่งเป็นสามกลุ่มย่อยดังนี้

กลุ่มพลวัตทางจิต

โดยส่วนใหญ่แล้วในกลุ่มนี้จะเน้นความรู้สึกว่าตนเองด้อยกว่าผู้อื่น และมีการ ขาดเซยอย่างไม่เหมาะสม คือการขาดเซยมากเกินไป และก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวก็มีผลมาจากการเลี้ยงดูด้วยเช่นกัน ซึ่งถ้าเป็นมุมมองของ فروยด์ ก็ จะมองว่าเด็กมีการพัฒนา Superego ได้ไม่เต็มที่ หรือถ้าเป็น Adler ก็ จะมองว่าเด็กมีการ พัฒนา Social interest ไม่เต็มที่ และมุ่งแต่คิดเกี่ยวกับตนเอง จึงทำให้ไม่สนใจคนอื่น และ ทำสิ่งที่ส่งผลร้ายต่อคนอื่นด้วย และทฤษฎีของเขาได้รับการยืนยันจากงานวิจัยของ Daugherty และคณะ (2001) ซึ่งงานวิจัยนี้ทำการศึกษาโดยการวัดระดับของ Social interest ในกลุ่มนักโทษชายที่ก่อคดีรุนแรง และอยู่ในช่วงการปล่อยตัวโดยมีทัศนคติบนอยู่ โดยใช้แบบวัด Sulliman Scale of Social Interest (SSSI) จากนั้นผู้วิจัยได้ติดตามผลเป็น ระยะเวลาสองปี และผลที่ได้คือนักโทษที่ถูกปล่อยตัวภายใต้ทัศนคติที่มี Social interest ต่ำนั้นมีอัตราการถูกจ้างงานต่ำกว่า และมีการทำความผิดภายหลังถูกปล่อยตัวมากกว่า นักโทษที่มี Social interest สูง ซึ่งทำให้ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การมีระดับ Social interest ต่ำ นั้นส่งผลให้มีพฤติกรรมผิดกฎหมาย และอาจเป็นตัวทำนายที่แม่นยำสำหรับการมี พฤติกรรมที่ผิดกฎหมายในอนาคต

กลุ่มมนุษยนิยม

Rogers (1959 อ้างถึงใน Feist และ Feist, 2006) กล่าวว่า การที่บุคคลเกิดความ ไม่สอดคล้องระหว่างตัวตนที่เป็นจริง กับตัวตนที่เราคาดหวังไว้ โดยที่ตัวบุคคลเองไม่รู้ตัว นั้น ก่อให้เกิดปัญหาที่ตามมา เช่นบุคคลจะอยู่ในภาวะที่เปราะบาง (Vulnerability) ต่อสิ่ง ที่เข้ามากระทบจิตใจ และส่งผลให้บุคคลมีความวิตกกังวล บุคคลจึงต้องมีพฤติกรรมที่ ป้องกันตนเองขึ้นมา เพื่อใช้ในการปกป้องอัตมโนทัศน์ของตนเอง โดยกลไกการป้องกัน ตนเองนั้นจะมีอยู่สองวิธีหลัก คือ การปฏิเสธ และการรับรู้ที่บิดเบือน และยังบุคคลใช้วิธี

แก้ปัญหาด้วยวิธีนี้ ก็จะทำให้เพิ่มความไม่สอดคล้องระหว่างตนเองมากขึ้น และทำให้เกิดปัญหามากขึ้นไปอีก

กลุ่มการเรียนรู้

กลุ่มนี้จะมองว่าการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นมาจากการเรียนรู้ที่ไม่ถูกต้อง เช่นการได้รับการเสริมแรงโดยบังเอิญเมื่อบุคคลมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม บุคคลก็จะยึดพฤติกรรมนั้นและคิดว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมแม้ว่าในปัจจุบัน พฤติกรรมนั้นอาจจะไม่ได้นำมาซึ่งสิ่งที่คุณต้องการก็เป็นได้ แต่บุคคลยังคงติดกับการเรียนรู้เดิม นอกจากนี้บุคคลอาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมจากการเห็นตัวแบบ เช่นการเห็นโจรผู้ร้ายในโทรทัศน์ ที่ขโมยของแล้วไม่มีใครจับได้ บุคคลก็อาจเห็นว่าเป็นวิธีที่น่าสนใจ เนื่องจากเป็นการหาเงินได้อย่างรวดเร็วและมีความเสี่ยงน้อย และเมื่อบุคคลได้ลงมือกระทำแล้ว ถ้าไม่ถูกจับได้ก็คือเป็นการเสริมแรงพฤติกรรมนั้นไปด้วย ทำให้เป็นการยืนยันว่าการทำพฤติกรรมแบบนี้สามารถนำมาซึ่งสิ่งที่คุณต้องการโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

นิยามของอัตมโนทัศน์ (Self-concept)

สำหรับคำว่าอัตมโนทัศน์นั้นได้มีนักจิตวิทยาหลายท่านให้นิยามของคำนี้ไว้ ซึ่งนิยามของแต่ละท่านถึงแม้จะมีส่วนที่แตกต่างกันบ้าง แต่โดยความหมายหลักแล้วมีความสอดคล้องกันโดยมีตัวอย่างคือ

โรเจอร์ส (1951 อ้างถึงใน วราวุธ หิรัญศิริ, 2548) กล่าวไว้ว่า อัตมโนทัศน์เป็นโครงสร้างจากการรับรู้เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ ความสามารถ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างตน ผู้อื่น และสิ่งแวดล้อม ทั้งด้านดีและไม่ดีที่บุคคลมีต่อตนเอง

Cooley (1902 อ้างถึงใน Dusek, 1987) ได้ให้นิยามไว้ดังนี้ อัตมโนทัศน์คือ ฉัน ตัวฉัน และของฉัน หรือคือความรู้สึกที่บุคคลมีเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งพัฒนาจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยดูจากการตอบสนองของผู้อื่น เมื่อบุคคลได้เรียนรู้ว่าจะตอบสนองอย่างไรแล้ว ก็จะก่อตัวจนเกิดเป็นอัตมโนทัศน์ ซึ่งก็จะส่งผลต่อพฤติกรรมต่างๆด้วย

Lecky (1945 อ้างถึงใน Dusek, 1987) ได้ให้นิยามซึ่งค่อนข้างร่วมสมัย โดยมองว่าอัตมโนทัศน์คือโครงสร้างของบุคลิกลภาพ หรือเปรียบได้ว่าเป็นนิวเคลียสของบุคลิกลภาพ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเป็นส่วนประกอบพื้นฐานของบุคลิกลภาพที่ค่อนข้างคงทน

Erikson (1959, 1963 อ้างถึงใน Dusek, 1987) ได้ใช้คำว่า Identity ในการอธิบายโครงสร้างของอัตมโนทัศน์ ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ภายใน มีการพัฒนาตนเองและเปลี่ยนแปลงได้ เช่นการเปลี่ยนทัศนคติและความเชื่อของบุคคล และยังช่วยบอกจุดเด่นและจุดด้อยของตนเองอีกด้วย

จากนิยามดังกล่าวจะสามารถสรุปได้ว่าอัตมโนทัศน์นั้นคือส่วนประกอบพื้นฐานของบุคลิกภาพ ซึ่งเกิดจากการรับรู้เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ และความสามารถของตนเองจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และโครงสร้างนี้ค่อนข้างคงทนแต่ก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้

ทฤษฎีเกี่ยวกับ ตน หรือ อัตมโนทัศน์ ของ คาร์ล โรเจอร์ส

สำหรับทฤษฎีเกี่ยวกับตน หรืออัตมโนทัศน์ ของโรเจอร์ส นั้น จีรนาค จนาศักดิ์ (2544) ได้กล่าวถึงทฤษฎีนี้ และสรุปโดยย่อไว้ดังนี้

ตน หรือ อัตมโนทัศน์ ถือเป็นโครงสร้างที่สำคัญอย่างยิ่งในทฤษฎีบุคลิกภาพของโรเจอร์ส ซึ่งก็คือการจัดระบบการรับรู้ ความเข้าใจลักษณะของ ผู้กระทำ และผู้ถูกกระทำ และการรับรู้การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างสองอย่างนี้ด้วย

โรเจอร์สมองว่าอัตมโนทัศน์ของแต่ละบุคคลเกิดจากการรับรู้ของบุคคล โดยที่อัตมโนทัศน์เกิดจากการจัดระเบียบเรียบเรียงเรื่องราวและรวบรวมสิ่งแวดล้อมต่างๆรอบตัว มีกระบวนการรับเอาประสบการณ์ใหม่เข้ามาผสมผสานกับประสบการณ์เดิม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการคิดและมีการเก็บประสบการณ์นั้นไว้ แต่ถึงจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น บุคคลก็ยังคงมีความมั่นคงภายในว่า พวกเขาก็คงยังเป็นบุคคลนั้นอยู่ และขั้นตอนของการได้มาซึ่งอัตมโนทัศน์ของโรเจอร์สนั้นมี 4 ประการคือ

1. ความต้องการพิจารณาทางบวก

มนุษย์ทุกคนมีความต้องการการพิจารณาทางบวก เช่นการได้รับคำชมเชยจากพ่อแม่ การได้รับความยอมรับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการพิจารณาทางบวกนั้นเกิดจากความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง เด็กมักจะแสดงพฤติกรรมต่างๆเพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจในความต้องการการพิจารณาทางบวกโดยการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น เช่นพ่อหรือแม่อาจบอกลูกว่าจะรักลูกเมื่อลูกเป็นคนดี ลูกก็จะเริ่มแสดงพฤติกรรมต่างๆที่เห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีในสายตาของพ่อแม่ เพื่อให้ได้รับการยอมรับทางบวก แต่การทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ทำให้เด็กขาดอิสระในการพิจารณาและค้นหาความเป็นตน เนื่องจากเด็กจะกลัวการถูกลงโทษจากพ่อแม่ถ้าทำฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ต่างๆ และเมื่อเกิดความไม่สอดคล้องระหว่างตนกับประสบการณ์ เด็กก็จะไม่เห็นความคิดเห็น หรือทัศนคติของตนเองเป็นสิ่งที่ถูก แต่เห็นว่าการได้มาซึ่งการพิจารณาทางบวกของบุคคลอื่นเป็นสิ่งที่ถูก ทำให้สนใจเฉพาะความคิดหรือความคาดหวังของ

บุคคลอื่น ซึ่งไม่ใช่เป็นสิ่งที่ออกมาจากจิตสำนึก และการที่ได้ก็นำความคาดหวังของบุคคลอื่นมาเป็นสิ่งสำคัญที่นำมาซึ่งการพิจารณาทางบวกจะทำให้เด็กมีความอ่อนไหวต่อทัศนคติและพฤติกรรมของผู้อื่นสูง ขาดความเป็นตัวของตัวเอง เกิดความขัดแย้งในตนเอง แต่ในทางกลับกัน หากเด็กนำความคาดหวังของบุคคลอื่นมาพัฒนาแก้ไขอัตมโนทัศน์ของตนเอง รับฟังทัศนคติของผู้อื่นและนำมาปรับปรุงพิจารณาซึ่งยังคงความเป็นตนเองอยู่ก็จะทำให้เกิดแรงมุมในการพิจารณาทางบวกที่มาจากภายในตัวเอง ซึ่งเป็นความสอดคล้องกันระหว่างตนกับประสบการณ์ทางสังคม มีผลทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เป็นอิสระ และสามารถพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นต่อไปได้

2. เงื่อนไขของคุณค่า

เงื่อนไขของคุณค่าเป็นเงื่อนไขในสถานการณ์ซึ่งเด็กรับรู้ถึงการสรรเสริญเยินยอ การได้รับการยอมรับ ความพอใจ และรูปแบบต่างๆที่เป็นรางวัลในการประพฤติตนตามความคาดหวังของบุคคลรอบตัว เช่น พ่อหรือแม่ที่ต้องการให้ลูกเป็นคนดี และเงื่อนไขของคุณค่าเป็นสิ่งที่ขัดขวางการพัฒนาตนเองที่ตามศักยภาพเพราะเงื่อนไขของคุณค่าจะทำให้เด็กพยายามแสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับความคาดหวังที่ผู้อื่นกำหนดมากกว่าที่จะปฏิบัติและพยายามทำตามที่เขาต้องการจะเป็นอย่างแท้จริง มีผลทำให้เด็กมองว่าตนเองมีค่าเฉพาะเมื่อทำตามเงื่อนไขของบรรทัดฐานการพิจารณาทางบวกของผู้ปกครองเท่านั้น ซึ่งเงื่อนไขของคุณค่านี้อาจจำกัดพฤติกรรมของเด็กและทำให้เด็กต้องบิดเบือนความต้องการที่แท้จริงของตน และทำให้เกิดความไม่สอดคล้องระหว่างตัวตนที่แท้จริงของเด็กกับสิ่งที่คนอื่นคาดหวังให้เด็กเป็น

3. การพิจารณาทางบวกโดยปราศจากเงื่อนไข

มนุษย์นั้นมีความสามารถที่จะรับรู้และพิจารณาตนเองและผู้อื่นในทางบวกได้โดยไม่คำนึงถึงคุณค่ารางวัล ซึ่งหมายความว่าบุคคลยอมรับและนับถือตัวบุคคลโดยปราศจากคำว่าถ้า และ หรือแต่ เช่นแม่ที่รักลูกโดยไม่พิจารณาการกระทำหรือความคิดของเด็ก แต่รักในตัวเด็กอย่างแท้จริงไม่ใช่รักเพราะลูกปฏิบัติตามเงื่อนไขหรืออยู่ในความคาดหวัง สิ่งเหล่านี้ถือว่าการพิจารณาทางบวกโดยปราศจากเงื่อนไข

และเมื่อไม่มีเงื่อนไขของรางวัลก็จะมีพิจารณาตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไขเช่นกัน แต่โดยทั่วไปเด็กจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงเงื่อนไขของผู้ปกครองได้ การพิจารณาทางบวกอย่างไม่มีเงื่อนไขจึงเป็นเพียงแต่สิ่งที่มีอยู่ในอุดมคติเท่านั้น มีเพียงส่วนน้อยที่เด็กจะได้คุณค่าและความรักที่แท้จริงตามที่ เป็น ดังนั้นจึงเป็นการยากเช่นกันที่บุคคลจะก้าวไปสู่การพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพ

4. คุณค่าแห่งตน

การเห็นคุณค่าของตนเองเป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่ทำให้มนุษย์รู้สึกว่าคุณค่าของคุณค่า มีประโยชน์ เป็นการที่บุคคลพิจารณาความสำคัญของตนผ่านความสำเร็จ การสรรเสริญและการชมเชย เมื่อมีการสร้างอัตมโนทัศน์ขึ้น วัยรุ่นจะสร้างคุณค่าเกี่ยวกับการมองตนเองขึ้นเช่นกัน เมื่อวัยรุ่นรับรู้สถานะของตนเอง วัยรุ่นก็จะเริ่มรับรู้เกี่ยวกับคุณค่าและประเมินค่าตนว่าจะสามารถยอมรับตนเอง และเห็นคุณค่าของตนเองได้หรือไม่ หากวัยรุ่นมีการให้คุณค่าของตนเองในระดับที่สามารถยอมรับได้เขาก็จะสามารถมีชีวิตที่อยู่กับตนเอง และพอใจในตนเอง ซึ่งการเห็นคุณค่าของตนเองคือการที่บุคคลมีความสอดคล้องระหว่างตนในความเป็นจริงและตนในอุดมคตินั้นเอง และพื้นฐานทางบุคลิกภาพที่สมบูรณ์เกิดจากการที่ประสบการณ์และโครงสร้างของอัตมโนทัศน์สอดคล้องกันได้แบบสนิทพอดี ซึ่งจะทำให้บุคคลค้นพบว่าเขาเป็นใคร และต้องการอะไรโดยที่ไม่มีความขัดแย้งภายในและไม่มีความวิตกกังวล นำมาซึ่งการยอมรับตนเองและเห็นคุณค่าของตนเอง

ทฤษฎีอัตมโนทัศน์ของ McCrae และ Costa

McCrae และ Costa (1996 อ้างถึงใน Feist & Feist, 2006) กล่าวว่าอัตมโนทัศน์นั้นประกอบไปด้วยความรู้ มุมมอง และการประเมินเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งมีตั้งแต่เรื่องทั่วไปเกี่ยวกับตนเอง และประวัติส่วนตัว ไปจนถึงเอกลักษณ์ในตนที่มีความหมายต่อการใช้ชีวิตด้วย นอกจากนี้ ความเชื่อ ทศนคติ และความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองนั้นเป็นสิ่งที่ส่งผลให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทางใดทางหนึ่งในแต่ละสถานการณ์ เช่นบุคคลคิดว่าตนเองเป็นคนฉลาด ก็จะเข้าร่วมกิจกรรมที่

ใช้ทำทหายทางความคิดและปัญญามากกว่าสถานการณ์ที่ไม่ทำทหาย โดยอ้อมโนทัศน์นี้จะอยู่ในโครงสร้างของบุคลิกภาพที่เรียกว่าการปรับตัวด้านลักษณะนิสัย (Characteristic adaptations) ซึ่งเป็นโครงสร้างบุคลิกภาพที่พัฒนาขึ้นมาเมื่อบุคคลมีปฏิสัมพันธ์ และมีการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม เช่นการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆก็ถือว่ามีเปลี่ยนแปลงในการปรับตัวด้านลักษณะนิสัยเช่นกัน

กล่าวโดยสรุปก็คืออ้อมโนทัศน์นั้นเป็นความรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งได้มาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะก่อตัวเป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพ และส่งผลให้มีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับอ้อมโนทัศน์ที่บุคคลมี

พัฒนาการของอ้อมโนทัศน์

อ้อมโนทัศน์นั้นไม่ใช่สิ่งที่มีมาตั้งแต่แรกเกิดแต่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่ง Buss และ Larsen (2005) ได้อธิบายกระบวนการพัฒนาอ้อมโนทัศน์ไว้โดยย่อดังนี้

อ้อมโนทัศน์เกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อทารกสามารถเรียนรู้ได้ว่ามีวัตถุบางอย่างเท่านั้นที่ปรากฏตลอดเวลา เช่นร่างกายของตนเอง และสิ่งที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ตลอดเวลา เช่นพ่อ แม่ และสิ่งแวดล้อมรอบตัว หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือทารกสามารถที่จะแยกแยะระหว่างร่างกายของตนเองกับสภาพแวดล้อมและบุคคลอื่นๆได้ ซึ่งเป็นสัญญาณของการเริ่มพัฒนาตนเองของอ้อมโนทัศน์

เมื่อทารกมีอายุ 3 เดือนก็จะสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างเงาของตนเองในกระจกกับตนเองได้ และเมื่ออายุ 15 เดือนก็จะสามารถแยกตนเองจากบุคคลอื่นในเรื่องของเพศและอายุได้ แต่เด็กก็ยังไม่มีความเข้าใจในความแตกต่างของอายุอย่างแท้จริง

เมื่อเด็กมีอายุ 2 ปีก็จะสามารถระบุได้แล้วว่ารูปถ่ายไหนเป็นรูปถ่ายของตนเอง และในช่วงเวลานี้เด็กก็เริ่มเข้าใจถึงความคาดหวังของสังคมแล้ว เช่นสามารถเข้าใจกฎระเบียบและความคาดหวังของพ่อแม่ สามารถประเมินตนเองโดยอ้างอิงกับกฎระเบียบเหล่านั้นว่าตนเองสามารถทำตามได้หรือไม่ และเมื่อทำตามได้เด็กก็จะรู้สึกดีกับตนเอง ซึ่งนับว่าเป็นก้าวสำคัญของการพัฒนาอ้อมโนทัศน์

เมื่ออายุระหว่าง 3-12 ปี เด็กจะพัฒนาอ้อมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถตนเองเป็นหลักว่าตนเองสามารถทำอะไรได้บ้าง เช่นสามารถแปรงฟัน ผูกเชือกรองเท้า และเมื่อเด็กมีอายุ 6 ปีก็จะเริ่มมองความสามารถของตนเองในลักษณะที่ซับซ้อนมากขึ้น เนื่องจากเป็นวัยเรียน จึงได้เรียนรู้ทักษะใหม่ๆอยู่เสมอ และเริ่มเกิดการเปรียบเทียบทางสังคม เช่นตนเองสามารถขี่จักรยานได้เร็วกว่าหรือช้ากว่าเพื่อน รวมไปถึงเด็กเรียนรู้ว่าตนเองสามารถโกหก ซึ่งถือว่าเป็น

พัฒนาการอัตมโนทัศน์ส่วนตัว (Private Self-concept) ซึ่งถือว่าเป็นอีกก้าวที่สำคัญสำหรับพัฒนาการของอัตมโนทัศน์

เมื่อถึงช่วงวัยรุ่น เด็กก็จะมีวุฒิภาวะมากขึ้น ทำให้พัฒนาการอัตมโนทัศน์ที่ละเอียดลึกซึ้ง และเป็นนามธรรมมากกว่าในวัยเด็ก รวมไปถึงความเชื่อในด้านต่างๆ เช่นศาสนา ปรัชญา และเมื่อพ้นช่วงวัยรุ่นแล้ว อัตมโนทัศน์จะเริ่มคงที่ แต่ก็ยังคงมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้

กล่าวโดยสรุปคือ อัตมโนทัศน์ไม่ได้เป็นสิ่งที่ขึ้นมาแต่เกิด แต่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่วัยทารก โดยพัฒนาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และประสบการณ์ที่เด็กได้รับ โดยเฉพาะการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว ซึ่งเป็นบุคคลที่เด็กใกล้ชิดมากในช่วงการพัฒนาของอัตมโนทัศน์ และอัตมโนทัศน์จะเริ่มคงที่เมื่อพ้นช่วงวัยรุ่นไปแล้ว แต่ก็ยังคงมีการเปลี่ยนแปลงอยู่บ้าง

อัตมโนทัศน์และการกระทำความผิด

ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์และการกระทำความผิดนั้นเป็นหัวข้อที่นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความสนใจ ไม่ว่าจะเป็นนักจิตวิทยาหรือนักสังคมวิทยา โดยสนใจศึกษาเพื่อที่จะเข้าใจและสามารถนำความรู้ไปปรับปรุงและพัฒนาเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดได้ โดย Dusek (1987) ได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้สรุปความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์และการกระทำความผิดของเยาวชนไว้ดังนี้

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่จะมีลักษณะทางบุคลิกภาพดังนี้ เป็นคนที่รักษาสิทธิ์ของตนเอง (Socially assertive), มีความมุ่งร้าย (Hostile), ทำลายล้าง (Destructive), และมีความสามารถในการควบคุมตนเองต่ำ (Low Self-control) ซึ่งรูปแบบของพฤติกรรมนี้คือการใช้กลไกการป้องกันตนเอง (Defense mechanism) ต่อความรู้สึกที่ว่าตนเองไม่ดีพอ หรือไม่สมบูรณ์เท่าคนอื่น และความคับข้องใจที่เกิดจากการถูกปฏิเสธ และเยาวชนที่กระทำผิดก็จะมองว่าตนเองก็เป็นคนที่ไม่ดี เป็นคนที่สังคมไม่ต้องการ และขาดความเคารพตนเอง โดยความรู้สึกนี้จะเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็ก และพัฒนามาเรื่อยๆ โดยมาเริ่มแสดงออกในช่วงวัยรุ่น

นอกจากนี้ Kaplan (1975 อ้างถึงใน Dusek, 1987) เสนอว่าการที่เด็กและเยาวชนมีความรู้สึกที่ตนเองด้อย และไม่เป็นที่ต้องการของสังคมแล้ว เด็กและเยาวชนเหล่านี้จะมีความต้องการที่จะรู้สึกดีกับตนเอง หรือมีต้องการเพิ่มอัตมโนทัศน์ทางบวกให้กับตนเอง เด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็จะแสวงหากลุ่มเพื่อน หรือสังคมที่ให้การยอมรับตนเอง ซึ่งก็ได้แก่กลุ่มที่ไม่เห็นด้วย หรือต่อต้านบรรทัดฐานทางสังคมอยู่แล้ว หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือกลุ่มที่มีความเบี่ยงเบนทางสังคม

ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนได้เข้ามาอยู่ในกลุ่มนี้ก็จะได้รับการยอมรับ จะมีความรู้สึกต่อตนเองดีขึ้น รู้สึกว่าเป็นที่ต้องการ มีคนเข้าใจตนเองในสิ่งคมนั้น และมีอัตมโนทัศน์ทางบวกมากขึ้น ทำให้เด็กและเยาวชนอยู่ในกลุ่มนี้และมีพฤติกรรมคล้อยตามกลุ่มนี้ด้วยซึ่งก็คือมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายนั่นเอง

นอกจากในมุมมองที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ในมุมมองของนักจิตวิทยาที่เชื่อในเรื่องของพลวัตทางจิต (Psychodynamics) ก็ยังมีมุมมองเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด สอดคล้องกับแนวคิดนี้ด้วยเช่นกัน โดย Broomberg (1972) ได้กล่าวถึงพลวัตทางบุคลิกภาพของผู้ที่กระทำความผิดไว้ว่าบุคคลเหล่านั้นจะมีความรู้สึกที่ต่ำกว่าตนเอง (Inferiority) กว่าผู้อื่น รู้สึกว่าผู้อื่นมีสิ่งที่ดีกว่าตนเองไม่ว่าจะเป็นด้านสิ่งของ หรือด้านเพศ ซึ่งเป็นแรงจูงใจสำคัญสำหรับกลุ่มพลวัตทางจิต ซึ่งบุคคลเหล่านี้ก็จะมีกลไกในการป้องกันตนเองเพื่อให้รู้สึกดีกับตนเองมากขึ้น โดยใช้กลไกต่างๆ เช่นการชดเชย (Compensation) ซึ่งการชดเชยก็จะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ซึ่งก็ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายที่แตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่นความแตกต่างทางพลวัตของบุคลิกภาพผู้ที่กระทำความผิดในการลักทรัพย์โดยการจี้ปล้น (Robbery) และการย่องเบา (Burglary) ซึ่งเป็นการลักทรัพย์ด้วยวิธีการที่ต่างกันคือ การจี้ปล้นจะเป็นการใช้กำลัง หรือใช้อำนาจบังคับเหยื่อให้ยอมและให้ทรัพย์คืนแก่ตนเอง ส่วนการย่องเบาเป็นการลอบเข้าไปในสถานที่ต่างๆ เช่นบ้านเรือน ในขณะที่เจ้าของไม่อยู่ และเข้าไปขโมยของต่างๆ ซึ่งBroomberg เห็นว่าการกระทำสองอย่างนี้ถึงจะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันแต่ก็มีสาเหตุมาจากสิ่งเดียวกันคือความรู้สึกที่ตนเองต่ำกว่าผู้อื่น และทำการชดเชยด้วยการมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวเพื่อให้ตนเองได้สิ่งที่ต้องการ โดยในการจี้ปล้นนั้นจะเป็นความรู้สึกด้อยที่ถูกชดเชยมากเกินไป (Overcompensate) โดยการใช้อาวุธ หรือกำลังบังคับ เพื่อให้ตนได้อำนาจเพื่อบังคับให้ได้สิ่งที่ต้องการ และรู้สึกว่าตนเองไม่ได้ด้อยไปกว่าคนอื่น แต่ในกรณีของการย่องเบา นั้นเป็นความรู้สึกด้อยที่ถูกชดเชยโดยการแสดงออกของความก้าวร้าวด้วยเช่นกัน แต่เป็นความก้าวร้าวที่ถูกปกปิด (Aggression under cover) แต่ก็ถือว่าเป็นการใช้ความก้าวร้าวเพื่อที่จะได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ ซึ่งถือเป็นการชดเชยในลักษณะที่แตกต่างออกไปกับการจี้ปล้น

กล่าวโดยสรุปก็คือ การที่เด็กและเยาวชนมีอัตมโนทัศน์ในทางลบ หรือการรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า หรือด้อยกว่าคนอื่นนั้นสามารถส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายได้ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญและน่าสนใจในการศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น และสามารถนำไปใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยของ Reckless, Dinitz และ Murray (1956 อ้างถึงใน Tangri และ Schwartz, 1967) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ในปัจจัยที่ป้องกันการมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ทำการศึกษาโดยให้อาจารย์ของเด็กเกรด 6 จำนวน 30 คนในโรงเรียนที่อยู่ในเขตที่อัตราอาชญากรรมสูงในโคลัมเบีย รัฐโอไฮโอ เสนอชื่อเด็กที่ไม่น่าจะมีปัญหาได้ด้านพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย รวมถึงเหตุผล และจากการตรวจสอบรายชื่อที่อาจารย์ได้เสนอมาก็ได้เด็กจำนวน 125 คนที่ไม่เคยมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย จากนั้นผู้วิจัยให้เด็กแต่ละคนทำแบบวัด 2 อย่างคือ Delinquency proneness และ Social responsibility scale จากแบบวัดบุคลิกภาพ California Personality Inventory ผลที่ได้คือ เด็กที่ไม่น่ามีพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นได้คะแนนต่ำในแบบวัด Delinquency proneness และได้คะแนนสูงในแบบวัด Social responsibility scale และเด็กกลุ่มนี้ประเมินตนเองว่าเป็นคนที่ปฏิบัติตามกฎหมาย และเชื่อฟัง สำหรับความสัมพันธ์ในครอบครัว เด็กกลุ่มนี้มีปฏิสัมพันธ์กับครอบครัวมาก และไม่ค่อยมีการทะเลาะกันในครอบครัว รวมไปถึงการมีความมั่นคงทางการเงินด้วย ซึ่งจากผลที่ได้ผู้วิจัยได้สรุปว่าสิ่งที่ป้องกันการพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นคือกระบวนการที่เด็กมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ผิดกฎหมาย และการทำตามความคาดหวังของครอบครัวและบุคคลที่สำคัญ ซึ่งทำให้เด็กมองตนเองในทางที่ดี

แต่งานวิจัยนี้ก็ได้รับการวิจารณ์ในหลายๆด้าน เช่นการไม่มีกลุ่มเปรียบเทียบ หรือเด็กกลุ่มที่มีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายมาเปรียบเทียบกับในแต่ละด้านนั้นมีความแตกต่างกันอย่างไร

งานวิจัยของ Dinitz, Scarpitti และ Reckless (1962 อ้างถึงใน Dusek, 1987) เป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษากับเด็กอายุ 12 ปีที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่มีอัตราการกระทำผิดสูง เป็นจำนวน 101 คนซึ่งได้มาจากการเสนอชื่อตามความเห็นของอาจารย์ว่ามีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมผิดกฎหมาย และมีกลุ่มเปรียบเทียบคือเด็กที่อาจารย์เสนอว่าไม่น่าจะมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย โดยใช้วิธีจับคู่ปัจจัยต่างๆที่มีผลให้เกิดพฤติกรรมผิดกฎหมาย

หลังจาก 4 ปีต่อมา เด็กกลุ่มที่มีแนวโน้มว่าจะมีพฤติกรรมผิดกฎหมายจำนวน 70 คน และเด็กที่ไม่น่าจะมีพฤติกรรมผิดกฎหมายจำนวน 103 คน ได้ถูกตรวจสอบปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมผิดกฎหมาย ผลที่ได้คือ เด็กที่มีแนวโน้มว่าจะมีพฤติกรรมผิดกฎหมายจำนวน 27 คนมีปัญหาร้ายแรงและต้องถึงขั้นขึ้นศาลบ่อยครั้งในช่วงเวลา 4 ปี แต่เด็กที่ไม่น่าจะมีพฤติกรรมผิดกฎหมายแค่ 4 คนเท่านั้นที่มีพฤติกรรมผิดกฎหมาย แต่ก็มีความผิดที่ไม่ร้ายแรง

จากการสำรวจอัตมโนทัศน์ของเด็กสองกลุ่มแสดงให้เห็นว่าเด็กที่มีแนวโน้มว่าจะมีพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นมีการมองตนเองว่าดีกว่า มองตนเองในด้านลบมากกว่าเด็กกลุ่มที่ไม่่าจะมีพฤติกรรมผิดกฎหมาย จากผลที่ได้ทำให้ผู้วิจัยสรุปว่าการมีอัตมโนทัศน์ในทางบวกเป็นปัจจัยที่ช่วยป้องกันกันให้มีพฤติกรรมผิดกฎหมาย และในทางตรงกันข้าม การมีอัตมโนทัศน์ทางลบก็จะเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมผิดกฎหมายได้

งานวิจัยของ Chapman และ Colledge (1964) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนในด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งส่งผลให้บุคคลถูกสังคมมองว่าแปลกแยก หรือไม่ได้อยู่ในกลุ่มที่เคารพกฎหมาย และทำให้ถูกดึงดูเข้าไปสู่กลุ่มที่ไม่เคารพกฎหมาย กระบวนการที่ทำให้ตนเองรู้สึกแปลกแยก และถูกดึงดูเข้าไปสู่กลุ่มที่ไม่เคารพกฎหมายนั้นเป็นผลมาจากการที่บุคคลรับรู้ว่าคุณภาพชีวิตของตนเองเป็นอย่างไรเปรียบเทียบกับผู้อื่น ในงานวิจัยนี้ได้สนใจความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มีพฤติกรรมผิดกฎหมายกับบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมผิดกฎหมายในสองประเด็นคือ บุคคลรับรู้ผู้อื่นในสังคมที่เคารพกฎหมาย และไม่เคารพกฎหมายว่าอย่างไร และบุคคลรับรู้ตนเองอย่างไรในความสัมพันธ์กับระบบสังคมที่เคารพกฎหมาย โดยได้ตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อคือ (1) บุคคลที่มีพฤติกรรมผิดกฎหมายจะรับรู้และประเมิน คนที่มีค่านิยมของสังคมที่ไม่เคารพกฎหมาย ในทางบวกมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีพฤติกรรมผิดกฎหมาย (2) บุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมผิดกฎหมายจะรับรู้และประเมิน คนที่มีค่านิยมของสังคมที่เคารพกฎหมาย ในทางบวกมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมผิดกฎหมาย (3) กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีพฤติกรรมผิดกฎหมายจะมีอัตมโนทัศน์ทางบวกมากกว่ากลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดกฎหมาย ในบริบทของระบบสังคมที่เคารพกฎหมาย และผลที่ได้ก็สนับสนุนสมมติฐานทั้ง 3 ข้อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างอัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและที่ไม่ได้กระทำความผิด

สมมติฐานของการวิจัย

เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีอัตมโนทัศน์แตกต่างกับเด็กและเยาวชนชายที่ไม่ได้อยู่ในสถานพินิจ

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในบริเวณกรุงเทพและปริมณฑลจำนวน 100 คน และเด็กและเยาวชนทั่วไปที่ไม่ได้อยู่ในสถานพินิจและอาศัยอยู่ในบริเวณกรุงเทพและปริมณฑล 100 คน
2. ตัวแปรในงานวิจัย
 1. ตัวแปรต้น คือ เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและที่ไม่ได้กระทำความผิด
 2. ตัวแปรตาม คือ คะแนนอัตมโนทัศน์จากแบบวัดที่ผู้วิจัยได้พัฒนามาจาก The Piers-Harris Children's Self-concept Scale

คำจำกัดความในการวิจัย

อัตมโนทัศน์ หมายถึง ส่วนประกอบพื้นฐานของบุคลิกภาพ ซึ่งเกิดจากการรับรู้เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ และความสามารถของตนเองจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และโครงสร้างนี้ค่อนข้างคงทนแต่ก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึงคะแนนอัตมโนทัศน์ที่ได้จากการตอบแบบวัดอัตมโนทัศน์ที่ผู้วิจัยพัฒนามาจาก The Piers-Harris Children's Self-concept Scale ของ ปีแอร์- แฮร์ริส

เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด หมายถึงผู้ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม หรือกระทำความผิดกฎหมาย และผู้กระทำพฤติกรรมเหล่านั้นต้องมีอายุต่ำกว่า 18 ปี หรือถือว่าเป็นผู้เยาว์ตามกฎหมาย ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึงเด็กและเยาวชนชายในสถานฝึกและอบรมบ้านอุเบกขา จำนวน 90 คน

เด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิด หมายถึงเด็กและเยาวชนที่ไม่เคยมีประวัติในการกระทำผิดกฎหมาย ในงานวิจัยนี้หมายถึงเด็กนักเรียนชายจากโรงเรียนวัดบางปะกอก จำนวน 90 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงความแตกต่างของอัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเยาวชนชายที่ไม่ได้กระทำความผิด
2. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเยาวชนที่กระทำความผิด
3. เป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยเรื่องอัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนให้กว้างขวางมากขึ้น

บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างอัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือเด็กและเยาวชนชายซึ่งมีอายุระหว่าง 12-18 ปี โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกรุงเทพและปริมณฑลจำนวน 57 คน และเด็กและเยาวชนทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิดในกรุงเทพและปริมณฑลโดยผู้วิจัยได้เก็บกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนวัดบางปะกอกจำนวน 90 คน

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จะคัดเลือกจากสถานพินิจแต่ละแห่งซึ่งจะต้องมีอายุระหว่าง 12-18 ปีและมีการศึกษาอยู่ระหว่าง มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งทำการคัดเลือกโดยการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling) โดยเลือกเฉพาะเด็กและเยาวชนชายที่ได้รับการตัดสินว่าผิดจริงแล้ว และกลุ่มตัวอย่างจะต้องสามารถอ่านออกเขียนได้

สำหรับกลุ่มตัวอย่างของเด็กและเยาวชนทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิดนั้นจะทำการสุ่มโดยการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental sampling) ซึ่งกระจายเก็บกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนโรงเรียนวัดบางปะกอก ซึ่งจะต้องมีอายุระหว่าง 12-18 ปีและมีการศึกษาอยู่ระหว่าง มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยกลุ่มตัวอย่างจะต้องไม่เคยกระทำความผิด และไม่เคยอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาก่อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 7 ข้อ และจะแบ่งตามสถานะของผู้ตอบ ซึ่งข้อคำถามจะประกอบด้วยข้อคำถามทั่วไป เช่น อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพครอบครัว รายได้ของครอบครัว และประวัติการกระทำผิดเป็นต้น

ส่วนที่ 2 แบบวัดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ ผู้วิจัยใช้แบบวัดที่ผู้วิจัยได้พัฒนาให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยพัฒนามาจากแบบวัดอัตมโนทัศน์ The Piers-Harris Children's

Self-concept Scale ของ Piers&Harris (1986) ซึ่งแบบวัดนี้เป็นลักษณะการรายงานตนเอง (Self-report) โดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่าลักษณะเหล่านั้นเป็นจริงหรือไม่ตามความคิดของตน โดยข้อคำถามทั้งหมดมี 80 ข้อใช้เวลาทำประมาณ 10-15 นาที และแต่ละข้อคำถามใช้ภาษาที่เทียบเท่ากับที่เด็กเกรด 2 จะสามารถอ่านออกได้ โดยในแบบวัดนี้จะแบ่งอัตรานัยออกมาเป็น 6 ด้านย่อยคือ ด้านรูปร่างภายนอก ด้านสถานและสติปัญญาในโรงเรียน ด้านความสุขและความพึงพอใจ ด้านการปราศจากความวิตกกังวล ด้านการปรับตัวทางพฤติกรรม และด้านความเป็นคนน่านิยม ซึ่งแบบวัดชุดนี้เหมาะกับเด็กอายุตั้งแต่ 7-18 ปี โดยมีการหาค่ากลางจากกลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเพื่อให้เป็นตัวแทนของเด็กในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวนทั้งหมด 1,400 คน

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยและมีการทดสอบความตรงและความเที่ยงไว้แล้วจากงานวิจัยของ จิรนาถ จนาศักดิ์ (2544) และจะใช้เกณฑ์การแบ่งเป็นอัตรานัยเป็น 7 ด้านตามที่กรณีการ ภูประเสริฐ (2517 อ้างถึงใน จิรนาถ จนาศักดิ์, 2544) ได้แบ่งไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม 17 ข้อ ได้แก่ข้อ 4, 12, 13, 14, 22, 25, 31, 32, 34, 48, 56, 59, 64, 67, 76, 78 และ 80
2. องค์ประกอบด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน 17 ข้อ ได้แก่ข้อ 5, 7, 9, 11, 16, 17, 21, 26, 27, 30, 33, 42, 49, 53, 57, 66 และ 70
3. องค์ประกอบด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก 12 ข้อ ได้แก่ข้อ 8, 15, 27, 29, 41, 49, 54, 55, 57, 60, 63 และ 73
4. องค์ประกอบด้านความวิตกกังวลใจ 12 ข้อ ได้แก่ข้อ 6, 7, 8, 10, 20, 28, 37, 40, 44, 55, 74 และ 79
5. องค์ประกอบด้านเป็นคนน่านิยม 12 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 3, 11, 33, 40, 46, 49, 51, 57, 58, 69 และ 77
6. องค์ประกอบด้านความสุขความพอใจ 9 ข้อ ได้แก่ข้อ 2, 8, 36, 38, 39, 43, 50, 52 และ 59
7. องค์ประกอบที่เป็นส่วนรวม คือรวมคะแนนจากทุกด้านจำนวน 80 ข้อ

วิธีตอบแบบสอบถามและเกณฑ์การให้คะแนน

แบบวัดนี้เป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอัตรานัยแบบการรายงานตนเอง โดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่าข้อความเหล่านั้นตรงกับตนเองหรือไม่ หากจริงให้ใส่เครื่องหมายกากบาทในช่อง จริง หากไม่จริงให้ใส่เครื่องหมายกากบาทในช่อง ไม่จริง

สำหรับแบบวัดชุดนี้จะมีคะแนนเต็ม 80 คะแนนในด้านองค์ประกอบที่เป็นส่วนรวม และมีเกณฑ์การให้คะแนนซึ่งแบ่งเป็นสองกรณีดังนี้

1. ข้อความทางบวก ซึ่งถ้าตอบ จริง จะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบไม่จริง จะได้ 0 คะแนน ได้แก่ข้อ 1, 3, 4, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 14, 20, 22, 25, 26, 28, 32, 37, 38, 40, 43, 45, 46, 47, 48, 50, 53, 56, 58, 59, 61, 62, 64, 65, 66, 68, 71, 74, 75, 78 และ 79
2. ข้อความทางลบ ซึ่งถ้าตอบ จริง จะได้ 0 คะแนน ถ้าตอบไม่จริง จะได้ 1 คะแนน ได้แก่ข้อ 2, 5, 9, 12, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 23, 24, 27, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 39, 41, 42, 44, 49, 51, 52, 54, 55, 57, 60, 63, 67, 69, 70, 72, 73, 76, 77 และ 80

คุณภาพของเครื่องมือ

การหาค่าความน่าเชื่อถือได้ของแบบสอบถามตามที่ จิรนาถ จนาศักดิ์ (2544) ได้หาไว้ แบ่งเป็นสองส่วนคือ

ส่วนที่ 1 การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยนำแบบสอบถามที่แปลและเรียบเรียงแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิของคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบรูปแบบและความตรงเชิงเนื้อหาของข้อคำถาม

ส่วนที่ 2 การทดสอบความเที่ยง (Reliability) ใช้การวัดความเที่ยงโดยหาค่าความเที่ยงของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) กับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 40 คน เป็นชาย 20 คน เป็นหญิง 20 คน และได้ค่าความเที่ยงของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน เท่ากับ .80

การพัฒนาเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดวัดอัตมโนทัศน์ The Piers-Harris Children's Self-concept Scale ที่ จิรนาถ จนาศักดิ์ (2544) ได้แปลไว้ไปทำการทดสอบ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความใกล้เคียงกับประชากรที่ใช้ทดสอบจริง โดยได้นำไปให้เด็กนักเรียนชายจากโรงเรียนวัดบางปะกอกจำนวน 40 คนทำ และได้ค่าความเที่ยงของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน เท่ากับ .85

ต่อมาผู้วิจัยได้ทำการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ บคะแนนรวมข้ออื่นๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) เพื่อทำการตัดข้อกระทงบางข้อออก โดยตัดข้อที่มีระดับสหสัมพันธ์ต่ำกว่า .20 ออก (สำหรับค่าสหสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญสำหรับกลุ่มตัวอย่าง 40 คนเท่ากับ .30 แต่เมื่อทำการตัดข้อกระทงโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .30 แล้วผู้วิจัยเห็นว่าข้อกระทงบางข้อที่ถูกตัดไปนั้นเป็นข้อที่มีความสำคัญและสามารถบ่งชี้ถึงแต่ละองค์ประกอบได้ และจากการปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาได้เห็นพ้องกันว่าให้คงข้อกระทงดังกล่าวไว้โดยพิจารณาตัดข้อที่ค่าสหสัมพันธ์ระดับ .20 แทน) ซึ่งจะเหลือข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 42 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 21, 25, 27, 28, 29, 33, 37, 40, 41, 46, 48, 49, 50, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 63, 64, 70, 73, 78, 79, 80

หลังจากตัดข้อแล้ว ผู้วิจัยก็ได้หาค่าความเที่ยงของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน ใหม่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งค่าสหสัมพันธ์มีได้เพิ่มขึ้นจากเดิม โดยได้เท่ากับ .86

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือขออนุญาตจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปยื่นต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา และผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบางปะกอกเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล
2. นำแบบวัดอัตมโนทัศน์ The Piers-Harris Children's Self-concept Scale ไปดำเนินการทดสอบกับเด็กนักเรียนโรงเรียนวัดบางปะกอก จำนวน 40 คน และได้พัฒนาแบบวัดให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง
3. นำแบบวัดทั้ง 2 ส่วนไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม รวมทั้งสิ้น 147 คน ซึ่งแบ่งเป็นเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจำนวน 57 คน และเด็กและเยาวชนชายทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิด ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดบางปะกอกจำนวน 90 คน โดยผู้วิจัยได้อ่านคำแนะนำ และอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบโดยละเอียดก่อนให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มฟังก่อนลงมือทำ
4. ตรวจสอบความครบถ้วนและความถูกต้องของข้อมูลที่ได้จากแบบวัด และตัดแบบทดสอบที่ไม่สมบูรณ์ออก
5. นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และอภิปรายผลที่ได้

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS และเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเยาวชนทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิด จำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว พฤติกรรมผิดกฎหมาย และคะแนนอัตมโนทัศน์

ส่วนที่ 2 ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติโดยทดสอบค่าสถิติที (t-test independent) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบวัดอัตมโนทัศน์ระหว่างเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และที่ไม่ได้กระทำความผิด

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างอัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยมีสมมติฐานการวิจัยดังนี้

เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีอัตมโนทัศน์แตกต่างกับเด็กและเยาวชนชายที่ไม่ได้อยู่ในสถานพินิจ

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกเป็น 3 ตอนดังนี้

1. แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ค่า มัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเยาวชนทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิด จำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว พฤติกรรมผิดกฎหมาย และคะแนนอัตมโนทัศน์
2. การวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที (t -test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนอัตมโนทัศน์ในด้านต่างๆ ได้แก่ อัตมโนทัศน์โดยรวม อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม อัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน อัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก อัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจ อัตมโนทัศน์ด้านเป็นคนน่านิยม และอัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ

ตอนที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ค่า มัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเยาวชนทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิด จำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว พฤติกรรมผิดกฎหมาย และคะแนนอัตมโนทัศน์

ตารางที่ 1 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา		กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	
	จำนวน (คน)	ค่า %	จำนวน (คน)	ค่า %
14	12	13.3	0	0
15	17	18.8	26	45.61
16	38	42.2	9	15.78
17	23	25.5	16	28.07
18	0	0	6	10.52
รวม	90	100	57	100

จากตารางที่ 1 แสดงจำนวนคนและค่าเปอร์เซ็นต์ ในแต่ละช่วงอายุ ของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งในกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา เยาวชนที่มีอายุ 14 ปีมีจำนวน 12 คน คิดเป็น 13.3% ต่อกลุ่ม อายุ 15 ปีมีจำนวน 17 คน คิดเป็น 18.8% ต่อกลุ่ม อายุ 16 ปีมีจำนวน 38 คน คิดเป็น 42.2% ต่อกลุ่ม อายุ 17 ปีมีจำนวน 23 คน คิดเป็น 25.5% ต่อกลุ่ม กลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจฯ เยาวชนที่มีอายุ 15 ปีมีจำนวน 26 คน คิดเป็น 45.61% ต่อกลุ่ม อายุ 16 ปีมีจำนวน 9 คน คิดเป็น 15.78% ของกลุ่ม อายุ 17 ปีมีจำนวน 16 คน คิดเป็น 28.07% และอายุ 18 ปีมีจำนวน 6 คน คิดเป็น 10.52% ต่อกลุ่ม

ตารางที่ 2 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียน
มัธยมศึกษาจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา		กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	
	จำนวน (คน)	ค่า %	จำนวน (คน)	ค่า %
มัธยมศึกษาปีที่ 1	31	34.4	23	40.35
มัธยมศึกษาปีที่ 2	31	34.4	14	25.56
มัธยมศึกษาปีที่ 3	28	31.1	20	35.08
รวม	90	100	57	100

จากตารางที่ 2 แสดงจำนวนคน และค่าเปอร์เซ็นต์ในแต่ละระดับการศึกษา ของกลุ่มเยาวชน
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา และที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ ซึ่งในกลุ่มเยาวชนในโรงเรียน
มัธยมศึกษาที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน 31 คน คิดเป็น 34.4% ต่อกลุ่ม การศึกษา
ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวน 31 คน คิดเป็น 34.4% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มี
จำนวน 28 คน คิดเป็น 31.1% ต่อกลุ่ม

กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน
23 คน คิดเป็น 40.35% ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวน 14 คน คิดเป็น 25.56%
ต่อกลุ่ม การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 20 คน คิดเป็น 35.08% ต่อกลุ่ม

ตารางที่ 3 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ และในโรงเรียน
มัธยมศึกษาจำแนกตามระดับรายได้ของครอบครัว

ระดับรายได้ครอบครัว	กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา		กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ	
	จำนวน (คน)	ค่า %	จำนวน (คน)	ค่า %
ไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน	0	0	3	5.26
2,001-5,000 บาทต่อเดือน	7	7.7	12	21.05
5,001-8,000 บาทต่อเดือน	19	21.1	5	8.77
8,001-10,000 บาทต่อเดือน	28	31.1	15	26.31
10,001-20,000 บาทต่อเดือน	27	30	16	28.07
มากกว่า 20,001 บาทต่อเดือน	9	10	6	10.52
รวม	90	100	57	100

จากตารางที่ 3 แสดงจำนวนคน และค่าเปอร์เซ็นต์ในแต่ละระดับรายได้ของครอบครัว ของกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และที่กระทำความผิดในสถานพินิจ ซึ่งในกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 2,001-5,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 7 คน คิดเป็น 7.7% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 5,001-8,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 19 คน คิดเป็น 21.1% ต่อกลุ่ม 8,001-10,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 28 คน คิดเป็น 31.1% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ครอบครัวระหว่าง 10,001-20,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 27 คน คิดเป็น 30% ต่อกลุ่ม และระดับรายได้ครอบครัวมากกว่า 20,001 บาทต่อเดือน มีจำนวน 9 คน คิดเป็น 10% ต่อกลุ่ม

และในกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจที่มีระดับรายได้ของครอบครัวไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 3 คน คิดเป็น 5.26% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 2,001-5,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 12 คน คิดเป็น 21.05% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ของครอบครัวระหว่าง 5,001-8,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 5 คน คิดเป็น 8.77% ต่อกลุ่ม 8,001-10,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 15 คน คิดเป็น 26.31% ต่อกลุ่ม ระดับรายได้ครอบครัวระหว่าง 10,001-20,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 16 คน คิดเป็น 28.07% ต่อกลุ่ม และระดับรายได้ครอบครัวมากกว่า 20,001 บาทต่อเดือน มีจำนวน 6 คน คิดเป็น 10.52% ต่อกลุ่ม

ตารางที่ 4 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียน
มัธยมศึกษาจำแนกตามการมีพฤติกรรมผิดกฎหมายในอดีต

การมีพฤติกรรมผิดกฎหมาย	กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา		กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	
	จำนวน (คน)	ค่า %	จำนวน (คน)	ค่า %
ไม่เคยมีพฤติกรรมผิดกฎหมาย	37	41.1	0	0
เคยมีพฤติกรรมผิดกฎหมาย	53	58.8	57	100
รวม	90	100	57	100

จากตารางที่ 4 แสดงจำนวนคน และค่าเปอร์เซ็นต์ของการเคยมีพฤติกรรมผิดกฎหมาย ของ
กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษาและที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ ซึ่งในกลุ่มเยาวชนใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาที่ไม่เคยมีพฤติกรรมผิดกฎหมายในอดีต มีจำนวน 37 คน คิดเป็น 41.1% และที่
เคยมีพฤติกรรมผิดกฎหมายในอดีตมีจำนวน 53 คน คิดเป็น 58.8% ต่อกลุ่ม

และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯทุกคนเคยมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายในอดีต

ตารางที่ 5 ค่าสถิติเชิงบรรยายของกลุ่มเยาวชนที่กระทำคามผิดในสถานพินิจฯ และในโรงเรียน
มัธยมศึกษาจำแนกตามคะแนนอัตมโนทัศน์แต่ละด้าน

อัตมโนทัศน์	กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา		กลุ่มเยาวชนที่กระทำคามผิดในสถานพินิจฯ	
	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ด้านรวม	25.28	5.61	19.78	4.56
ด้านพฤติกรรม	5.67	1.74	4.43	1.3
ด้านสติปัญญาและ สถานภาพในโรงเรียน	6.44	2.61	5.14	2
ด้านรูปร่างและบุคลิก	6.28	2.58	4.73	2.23
ภายนอก				
ด้านความวิตกกังวลใจ	5.51	1.66	4.29	1.7
ด้านเป็นคนน่านิยม	4.16	1.08	3.12	1.29
ด้านความสุขความพอใจ	2.92	.75	2.7	.92

จากตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนอัตมโนทัศน์แต่ละด้านของกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำคามผิดในสถานพินิจฯ สำหรับคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านรวมพบว่ากลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา (25.28) มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำคามผิดในสถานพินิจฯ (19.78)

อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา (5.67) มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำคามผิดในสถานพินิจฯ (4.43)

อัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา (6.44) มีคะแนนสูงกว่า กลุ่มเยาวชนที่กระทำคามผิดในสถานพินิจฯ (5.14)

อัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา (6.28) มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำคามผิดในสถานพินิจฯ (4.73)

อัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจ กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา (5.51) มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำคามผิดในสถานพินิจฯ (4.29)

อัตมโนทัศน์ด้านเป็นคนน่านิยม กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา (4.16) มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ (3.12)

อัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา (2.92) มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ (2.7)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนอัตมโนทัศน์ในด้านต่างๆ ได้แก่ อัตมโนทัศน์โดยรวม อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม อัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน อัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก อัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจ อัตมโนทัศน์ด้านเป็นคนน่านิยม และอัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านรวม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ

สถานะ	n	M	t	df
กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา	90	25.28	-6.5***	136.04
กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	57	19.78		

*** $p < .001$

จากตารางที่ 6 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านรวม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ พบว่ากลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัศึกษามีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านรวมมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = -6.5$, $df = 136.04$, $p < .001$)

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ

สถานะ	n	M	t	df
กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา	90	5.67	-4.59***	145
กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	57	4.43		

*** $p < .001$

จากตารางที่ 7 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ พบว่า กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัศึกษามีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = -4.59$, $df = 145$, $p < .001$)

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ

สถานะ	n	M	t	df
กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา	90	6.44	-3.4***	139.67
กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	57	5.14		

*** $p < .001$

จากตารางที่ 8 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ พบว่ากลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัศึกษามีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้าน

พฤติกรรมมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = -3.4, df = 139.67, p < .001$)

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ

สถานะ	n	M	t	df
กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา	90	6.28	-3.73***	145
กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	57	4.73		

*** $p < .001$

จากตารางที่ 7 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ พบว่ากลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัศึกษามีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอกมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = -3.73, df = 145, p < .001$)

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ ด้านความวิตกกังวลใจ ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ

สถานะ	n	M	t	df
กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา	90	5.51	-4.26***	145
กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	57	4.29		

*** $p < .001$

จากตารางที่ 10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจ ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ พบว่ากลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัศึกษามีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = -4.29$, $df = 145$, $p < .001$)

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านเป็นคนน่านิยม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ

สถานะ	n	M	t	df
กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา	90	4.16	-5.26***	145
กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ	57	3.12		

*** $p < .001$

จากตารางที่ 11 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์เป็นคนน่านิยม ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ พบว่ากลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัศึกษามีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านเป็นคนน่านิยมมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = -5.26$, $df = 145$, $p < .001$)

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าที เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำ ความผิดในสถานพินิจฯ

สถานะ	n	M	t	df
กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา	90	2.92	-1.51	101.59
กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ	57	2.7		

จากตารางที่ 12 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านความสุข ความพอใจ ระหว่างกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถาน พินิจฯ ไม่พบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ ระหว่างกลุ่มเยาวชนใน โรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ ($t = -1.51, df = 101.59, p > .05$)

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเยาวชนชายที่ไม่ได้กระทำความผิด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านรวม คะแนนอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม และอัตมโนทัศน์ด้านเป็นคนน่านิยม ของกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษาสูงกว่าคะแนนอัตมโนทัศน์ของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนอัตมโนทัศน์ของทั้งสองกลุ่มในด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน อัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก อัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจ และอัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ ซึ่งผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. อัตมโนทัศน์ด้านรวม

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีคะแนนอัตมโนทัศน์สูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับทฤษฎีการจำกัดควบคุมของ Walter C. Reckless ซึ่งกล่าวว่าถ้าบุคคลมีอัตมโนทัศน์สูงก็จะควบคุมไม่ให้มีพฤติกรรมผิดกฎหมายได้ และยังสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมผิดกฎหมายในมุมมองเชิงจิตวิทยาของกลุ่มพลวัตทางจิต ซึ่ง Broomberg (1972) ได้กล่าวไว้ว่าพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นเป็นกลไกการป้องกันตนเอง ด้วยวิธีการชดเชยที่มากเกินไป เพื่อชดเชยความรู้สึกด้อยของตนเอง เช่นคนที่รู้สึกที่ตนเองไม่มีอำนาจ ก็จะใช้กำลังเพื่อให้รู้สึกว่ามีอำนาจ นอกจากนี้ผลที่ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวุธ หิรัญยศิริ (2548) และ Dinitz, Scarpitti และ Reckless (1962) ซึ่งต่างก็พบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ระหว่างกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ

2. อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมจะมองว่าตนเองมีพฤติกรรมที่ดีกว่าเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวุธ หิรัญศิริ (2548) และสอดคล้องกับแนวคิดของ Broomberg ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ กลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจมีแนวโน้มที่จะตอบคำถามในลักษณะที่มองว่าตนเองมีพฤติกรรมไม่ดี ไม่เหมาะสม เช่น มักทะเลาะวิวาทอยู่เสมอ และครอบครัวรู้สึกผิดหวังในตัวฉัน ซึ่งการที่เยาวชนที่กระทำความผิดรู้สึกว่าคุณค่าตนเองด้อย และไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมแล้ว เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ก็จะมีความรู้สึกเพื่อชดเชยความรู้สึกด้อยของตนเอง ซึ่งแสดงออกมาในลักษณะพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย

3. อัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียนสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวุธ หิรัญศิริ (2548) และ Dinitz, Scarpitti และ Reckless (1962) ซึ่งต่างก็พบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ระหว่างกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ โดยผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษามองตนเองในด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียนในทางบวกมากกว่าเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ ซึ่งสามารถอธิบายได้โดยแนวคิดของ Dusek (1987) คือเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดจะรับรู้ว่าคุณค่าตนเองมีความสามารถต่ำกว่าคนอื่น และรู้สึกว่าตนเองไม่สามารถ

แข่งขันกับคนอื่นได้ถ้าใช้วิธีการเดียวกัน เยาวชนกลุ่มนี้จึงต้องหาทางชดเชยความสามารถของตนเอง ซึ่งการชดเชยก็อาจแสดงออกมาในลักษณะการชดเชยที่มากเกินไป (Broomberg, 1972) และอาจแสดงออกมาอย่างไม่เหมาะสม เช่นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย

4. อัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอกสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวุธ หิรัญยศิริ (2548) และ Dinitz, Scarpitti และ Reckless (1962) ซึ่งต่างก็พบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ระหว่างกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ โดยผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ มีแนวโน้มที่จะรับรู้ว่ารูปร่างและบุคลิกภายนอกของตนเองด้อยกว่าคนอื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Broomberg (1972) ที่กล่าวว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้นจะรับรู้ว่าตนเองด้อยกว่าผู้อื่น และเพื่อที่จะต้องการรู้สึกดีกับตนเอง เยาวชนกลุ่มนี้จึงจะมีพฤติกรรมชดเชยออกไปในลักษณะต่างๆ ซึ่งอาจแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายก็เป็นได้

5. อัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจ

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวุธ หิรัญยศิริ (2548) และ Dinitz, Scarpitti และ Reckless (1962) ซึ่งต่างก็พบความแตกต่างของคะแนนอัตมโน

ทัศนระหว่งกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ มีแนวโน้มที่จะมองว่าตนเองมีความวิตกกังวลใจมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา

6. อึดมโนทัศน์ด้านเป็นคนนำนิยม

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีคะแนนอึดมโนทัศน์ด้านเป็นคนนำนิยมสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมจะมองว่าตนเองเป็นคนที่น่านิยมกว่าเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ ซึ่งผลที่ได้ในงานวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรารุช หิรัญยศิริ (2548) ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีแนวโน้มที่จะรับรู้ว่าคุณภาพตนเองเป็นผู้ที่สังคมยอมรับและนิยม มากกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Kaplan (1975 อ้างถึงใน Dusek, 1987) ที่กล่าวไว้ข้างต้น และเนื่องจากเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ นี้จะมองว่าสังคมทั่วไปไม่ค่อยให้การยอมรับตนเอง เยาวชนกลุ่มนี้จึงต้องไปหาเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานของสังคม เพื่อที่จะได้รับการยอมรับ และส่งผลให้เกิดพฤติกรรมคล้ายตามกับกลุ่มเพื่อน เช่นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายนั่นเอง

7. อึดมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ

ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่พบความแตกต่างของคะแนนอึดมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจระหว่างกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา และกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิด

ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งผลที่ได้สามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดของ Kaplan (1975 อ้างถึงใน Dusek, 1987) ที่กล่าวไว้ว่าเมื่อเยาวชนรู้สึกว่าคุณค่าตนเองด้อยกว่าคนอื่น และไม่เป็นที่ต้องการในสังคมแล้ว เยาวชนกลุ่มนี้ก็จะต้องการที่จะรู้สึกดีกับตนเอง ดังนั้นจึงแสวงหากลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นกลุ่มเพื่อนที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน คือกลุ่มที่ไม่เป็นที่ยอมรับหรือต้องการในสังคม ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดกฎหมายอยู่แล้ว เมื่อเยาวชนได้เข้าไปอยู่ในกลุ่มนี้ก็จะได้รับการยอมรับจากกลุ่ม และจะเริ่มมีพฤติกรรมคล้ายตามกลุ่ม เช่นมีพฤติกรรมผิดกฎหมายเพื่อที่จะคงสถานะของการได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสามารถนำมาอธิบายผลการวิจัยครั้งนี้ได้คือเมื่อเยาวชนได้เข้ามาอยู่ในสถานพินิจแล้ว เยาวชนกลุ่มนี้ก็จะมีความมั่นใจขึ้น ซึ่งแต่ละคนก็มีลักษณะใกล้เคียงกับตนเองคือต่างก็มีพฤติกรรมผิดกฎหมาย และเมื่ออยู่ในสถานพินิจด้วยกัน ได้ทำกิจกรรมร่วมกัน เยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจก็จะรู้สึกสบายใจมากขึ้น เนื่องจากมีเพื่อนที่เข้าใจกัน และความเป็นอยู่ในสถานพินิจก็ไม่ต้องมีการแข่งขันสูง เนื่องจากการอยู่นอกสถานพินิจนั้นจะต้องพยายามทำงาน หาเงิน และประสบปัญหาต่างๆอย่างมากมาย นอกจากนี้แล้ว ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะเยาวชนที่กระทำความผิดและถูกตัดสินแล้วว่าผิดจริง ซึ่งเยาวชนกลุ่มนี้ก็จะได้อยู่ในสถานพินิจมาแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่งเพื่อรอการตัดสิน ดังนั้นจึงทำให้เยาวชนกลุ่มนี้สามารถปรับตัวกับสภาพความเป็นอยู่ในสถานพินิจได้แล้วจึงไม่รู้สึกวิตกกังวลกับการต้องมาอยู่ในสถานพินิจ และด้วยสาเหตุดังกล่าวจึงส่งผลให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจไม่มีความแตกต่างในการรับรู้ว่าคุณค่าตนเองมีความสุขความพอใจ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างอัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือเด็กและเยาวชนชายซึ่งมีอายุระหว่าง 12-18 ปีโดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกรุงเทพและปริมณฑลจำนวน 57 คน และเด็กและเยาวชนทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิดในกรุงเทพและปริมณฑลโดยผู้วิจัยได้เก็บกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนวัดบางปะกอกจำนวน 90 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล
2. แบบวัดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ซึ่งเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยได้พัฒนาให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยพัฒนามาจากแบบวัดอัตมโนทัศน์ The Piers-Harris Children's Self-concept Scale ของ Piers&Harris (1986)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. นำหนังสือขออนุญาตจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปยื่นต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา และผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบางปะกอกเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล
2. นำแบบวัดอัตมโนทัศน์ The Piers-Harris Children's Self-concept Scale ไปดำเนินการทดสอบกับเด็กนักเรียนโรงเรียนวัดบางปะกอก จำนวน 40 คน และได้พัฒนาแบบวัดให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง
3. นำแบบวัดทั้ง 2 ส่วนไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม รวมทั้งสิ้น 147 คน ซึ่งแบ่งเป็นเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจำนวน 57 คน และเด็กและเยาวชนชายทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิด ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดบางปะกอกจำนวน 90 คน โดยผู้วิจัยได้อ่านคำแนะนำ และอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบโดยละเอียดก่อนให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มฟังก่อนลงมือทำ
4. ตรวจสอบความครบถ้วนและความถูกต้องของข้อมูลที่ได้จากแบบวัด และตัดแบบทดสอบที่ไม่สมบูรณ์ออก
5. นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และอภิปรายผลที่ได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ค่า มัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเยาวชนทั่วไปที่ไม่ได้กระทำความผิด จำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว พฤติกรรมผิดกฎหมาย และคะแนนอัตมโนทัศน์
2. ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติโดยทดสอบค่าสถิติที (t-test independent) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบวัดอัตมโนทัศน์ระหว่างเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และที่ไม่ได้กระทำความผิด

ผลการวิจัย

กลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดในโรงเรียนมัธยมมีคะแนนอัตมโนทัศน์ในด้านต่างๆ ได้แก่ อัตมโนทัศน์ด้านรวม ($p < .001$) และอัตมโนทัศน์ด้านย่อย 5 ด้านคือ อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม ($p < .001$) อัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน ($p < .001$) อัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก ($p < .001$) อัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลใจ ($p < .001$) และอัตมโนทัศน์ด้านเป็นคนน่านิยม ($p < .001$) แตกต่างกับคะแนนอัตมโนทัศน์ของกลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจฯ อย่างมีนัยสำคัญ และไม่พบความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มในอัตมโนทัศน์ด้านความสุขความพอใจ ($p > .05$)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรทำการศึกษาโดยควบคุมตัวแปรต่างๆ ให้ละเอียดมากขึ้นเพื่อความเข้าใจถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่ออัตมโนทัศน์ในเยาวชนที่กระทำความผิด เช่น ระดับความรุนแรงของความผิด และจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด
2. ควรทำการศึกษาในรูปแบบการทดลองเพื่อให้สามารถบอกถึงความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างอัตมโนทัศน์และการกระทำผิดได้
3. ควรขยายขอบเขตของการศึกษาขึ้น เช่น การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ในเพศหญิงด้วย

รายการอ้างอิง

จิรนาถ จนาศักดิ์. (2544). *ปัจจัยคัดสรรที่มีความสัมพันธ์กับอัตราในทัศนคติของวัยรุ่นตอนกลาง*.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรารุณ หิรัญยศิริ. (2548). *การเปรียบเทียบทัศนคติของเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจ*

และคุ้มครองเด็กและเยาวชนและในโรงเรียนมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถิติประจำปี 2540-2549. (ไม่ระบุปีที่พิมพ์). สืบค้นเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550,

จากเว็บไซต์ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน:

http://www2.djop.moj.go.th/stat/show_stat.php?mainstat_id=19

อภิขญา สุทธิสิงห์. (2541). *การศึกษาสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของพฤติกรรมแบบเอและอัตรา*

มในทัศนคติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อภิฤดี พานทอง. (2542). *ผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ที่มีต่อการพัฒนาภาพลักษณ์ของ*

ตนในวัยรุ่นหญิงที่ถูกล้วงเกินทางเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Bartollas, C. (1985). *Juvenile delinquency*. Canada: John Wiley & Sons Inc.

Broomberg, W. (1977). *Crime and the mind: An outline of psychiatric criminology* (3th Ed.).

New York: Greenwood Press.

- Chapman, I. (1966). Role and self-concept assessments of delinquents and nondelinquents. *The sociological quarterly*, 7(3), 373-380. Retrieved on November 14, 2007, from Blackwell Synergy database.
- Dusek, J. B. (1987). *Adolescent development and behavior*. New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- Feist, J., & Feist, G. J. (2006). *Theories of personality* (6th Ed.). New York: McGraw-Hill Companies.
- Gormly, A. V. (1997). *Lifespan human development* (6th Ed.). Florida: Harcourt Brace College Publishers.
- Hayes, N., & Stratton, P. (2003). *A student's dictionary of psychology* (4th Ed.). New York: Oxford University Press Inc.
- Juvenile Delinquency*. (2007, December 2). Retrieved on November 4, 2007, from Wikipedia: The free encyclopedia website:
http://en.wikipedia.org/wiki/Juvenile_delinquency
- Katz, R. C. (1990). Psychosocial adjustment in adolescent child molesters. *Child Abuse & Neglect*, 14, 567-575. Retrieved on October 10, 2007, from Science Direct database.
- Larsen, R. J., & Buss, D. M. (2005). *Personality psychology: Domains of knowledge about human nature* (2nd Ed.). New York: McGraw-Hill Companies.

Piers-Harris Children's Self-Concept Scale. (n.d.). Retrieved on November 4, 2007, from Western psychological services website: <http://portal.wpspublish.com/portal/page?pageid=53,112628&dad=portal&schema=PORTAL>

Schuessler, K. F., & Cressey, D. R. (1950). Personality characteristics of criminals.

The american journal of sociology, 55(5), 476-484. Retrieved on November 14, 2007, from JSTOR database.

Tangri, S. S., & Schwartz, M. (1967). Delinquency research and the self-concept variable.

The journal of criminal law, criminology and police science, 58(2), 182-190. Retrieved on November 14, 2007, from JSTOR database.

Wells, L. E. (1978). Theories of deviance and the self-concept. *Social psychology*, 41(3),

189-204. Retrieved on November 14, 2007, from JSTOR database.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางที่ 13 แสดงค่าความเที่ยงของ คูเดอว์-ริชาร์ดสันของอัตมโนทัศน์ในแต่ละด้านทั้ง 7 ด้าน

อัตมโนทัศน์ตาม The Piers-Harris Children's Self-concept Scale	ค่าความเที่ยง
	KR21
1. ด้านพฤติกรรม	.59
2. ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน	.70
3. ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก	.69
4. ด้านความวิตกกังวลใจ	.71
5. ด้านเป็นคนน่านิยม	.51
6. ด้านความสุขความพอใจ	.33
7. ด้านรวม	.85

ตารางที่ 14 แสดงค่าความเที่ยงของ คูเดอว์-ริชาร์ดสันของอัตมโนทัศน์ในแต่ละด้านทั้ง 7 ด้านหลังจากที่ได้ทำการตัดข้อกระทงบางข้อออกแล้ว

อัตมโนทัศน์ตาม The Piers-Harris Children's Self-concept Scale	ค่าความเที่ยง
	KR21
1. ด้านพฤติกรรม	.76
2. ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน	.74
3. ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก	.70
4. ด้านความวิตกกังวลใจ	.73
5. ด้านเป็นคนน่านิยม	.66
6. ด้านความสุขความพอใจ	.48
7. ด้านรวม	.86

ตารางที่ 15 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง (CITC) หลังจากที่ได้ทำการตัดข้อกระทงบางข้อออกแล้ว โดยแบ่งเป็น 6 ด้าน

อัตมโนทัศน์ตาม The Piers-Harris Children's Self-concept Scale	ค่า CITC
ด้านพฤติกรรม	
4. ฉันรู้สึกเศร้าใจบ่อยๆ	.28
13. ตามปกติ เมื่อเกิดอะไรผิดพลาดขึ้น มักเป็นความผิดของฉันเสมอ	.59
14. ฉันก่อเรื่องเดือดร้อนให้กับครอบครัว	.40
25. ฉันทำตัวไม่ดีเวลาฉันอยู่บ้าน	.46
48. ฉันมักทำตัวไม่ดีต่อผู้อื่นบ่อยๆ	.57
56. ฉันมักมีเรื่องต่อสู้ทะเลาะวิวาทอยู่เสมอ	.43
59. ครอบครัวผิดหวังในตัวฉัน	.33
64. ฉันเป็นคนขี้เกียจ	.41
78. ฉันคิดถึงแต่สิ่งที่ไม่ดี	.40
80. ฉันเป็นคนดี	.33
ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน	
5. ฉันเป็นคนฉลาด	.32
7. ฉันรู้สึกประหม่าเมื่อถูกเรียกให้ตอบคำถาม	.28
9. ฉันจะเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง เมื่อฉันโตขึ้น	.37
16. ฉันมีความคิดดี	.51
17. ฉันเป็นสมาชิกที่สำคัญคนหนึ่งในกลุ่ม	.31
21. ฉันเรียนหนังสือได้ดี	.61
27. ฉันเป็นสมาชิกที่สำคัญคนหนึ่งในห้องเรียน	.34
33. เพื่อนๆชอบความคิดเห็นของฉัน	.37
49. เพื่อนๆของฉันเห็นฉันเป็นคนมีความคิดดี	.55
53. ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรเลยเป็นส่วนมาก	.24
70. ฉันเป็นนักอ่านที่ดี	.40

ตารางที่ 15 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง (CITC) หลังจากที่ได้ทำการตัดข้อกระทงบางข้อออกแล้ว โดยแบ่งเป็น 6 ด้าน (ต่อ)

อัตมโนทัศน์ตาม The Piers-Harris Children's Self-concept Scale	ค่า CITC
ด้านรูปร่างและบุคลิกภายนอก	
8. ฉันไม่พอใจเรื่องรูปร่างหน้าตาของฉัน	.23
15. ฉันเป็นคนแข็งแรง	.33
27. ฉันเป็นสมาชิกที่สำคัญคนหนึ่งในชั้นเรียน	.33
29. ฉันมีนัยน์ตาสวย	.43
41. ฉันมีผมสวย	.38
49. เพื่อนๆของฉันเห็นฉันเป็นคนมีความคิดดี	.25
54. ฉันเป็นคนรู้เรื่องส่วนใหญ่ได้ดี	.23
55. ฉันมีพลังที่จะทำอะไรต่างๆตลอดเวลา	.56
57. ฉันเป็นที่นิยมและชื่นชมในหมู่เด็กผู้ชาย	.22
63. ฉันเป็นผู้นำในการเล่นเกมส์และกีฬาต่างๆ	.39
73. ฉันมีรูปร่างดี	.49
ด้านความวิตกกังวลใจ	
7. ฉันรู้สึกประหม่าเมื่อถูกเรียกให้ตอบคำถาม	.38
8. ฉันไม่พอใจเรื่องรูปร่างหน้าตาของฉัน	.41
10. ฉันรู้สึกวิตก เมื่อมีการสอบที่โรงเรียน	.42
20. ฉันมักยอมแพ้ง่ายๆ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม	.56
28. ฉันประหม่าและตื่นเต้นง่าย	.38
37. ฉันเป็นคนวิตกกังวลเรื่องต่างๆ เสมอ	.46
40. ฉันรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง	.34
55. ฉันมีพลังที่จะทำอะไรต่างๆตลอดเวลา	.35
79. ฉันร้องไห้ง่าย	.34

ตารางที่ 15 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง (CITC) หลังจากที่ได้ทำการตัดข้อกระทงบางข้อออกแล้ว โดยแบ่งเป็น 6 ด้าน (ต่อ)

อัตมโนทัศน์ตาม The Piers-Harris Children's Self-concept Scale	ค่า CITC
ด้านเป็นคนน่านิยม	
1. เพื่อนๆเห็นฉันเป็นตัวตลก	.36
3. ฉันผูกมิตรกับคนอื่นได้ยาก	.38
40. ฉันรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง	.47
46. ฉันมักเป็นคนสุดท้ายที่เพื่อนๆ จะเลือกเวลาเล่นเกมสกัน	.39
57. ฉันเป็นที่นิยมและชื่นชมในหมู่เด็กผู้ชาย	.29
58. ผู้คนมักคอยหาเรื่องราวฉัน	.50
ด้านความสุขความพอใจ	
8. ฉันไม่พอใจเรื่องรูปร่างหน้าตาของฉัน	.27
50. ฉันไม่มีความสุข	.31
52. ฉันเป็นคนร่าเริง	.18
59. ครอบครวัผิดหวังในตัวฉัน	.37

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป (สำหรับเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจฯ)

กรุณาตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง คำตอบที่ได้จะใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น
ข้อมูลที่ได้รับจะเก็บไว้เป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

วิธีทำ

กรุณาใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องว่างที่ตรงกับท่านมากที่สุด กรุณาเลือกคำตอบเพียงข้อเดียว

1. ปัจจุบันท่านอายุ

☐ ต่ำกว่า 12 ปี	☐ 12 ปี	☐ 13 ปี	☐ 14 ปี	☐ 15 ปี
☐ 16 ปี	☐ 17 ปี	☐ 18 ปี	☐ 18 ปีขึ้นไป	
2. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน

☐ ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 1	☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 2	☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 4	☐ สูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 4
3. ก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ ท่านอาศัยอยู่กับ

☐ บิดามารดา	☐ บิดา	☐ มารดา	☐ บุคคลอื่น โปรดระบุ.....
------------------------------------	-------------------------------	--------------------------------	--
4. สถานภาพของครอบครัวท่านในปัจจุบัน

☐ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม หรือถึงแก่กรรมทั้งคู่
☐ บิดามารดาหย่าร้างกัน	
5. รายได้ของครอบครัวท่าน

☐ ไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน	☐ 2,001 – 5,000 บาทต่อเดือน
☐ 5,001 – 8,000 บาทต่อเดือน	☐ 8,001 – 10,000 บาทต่อเดือน
☐ 10,001 – 20,000 บาทต่อเดือน	☐ มากกว่า 20,000 บาทต่อเดือน
6. การกระทำผิดที่ทำให้ท่านต้องอยู่ในสถานพินิจฯ (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)

☐ ลักทรัพย์ ขโมยของ	☐ ทำร้ายร่างกายผู้อื่น	☐ ข่มขืน หรือกระทำอนาจาร
☐ ก่อความสงบของบ้านเมือง	☐ มีอาวุธในครอบครอง	☐ ยาเสพติด
☐ ความผิดอื่นๆ โปรดระบุ.....		

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป (สำหรับเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิด)

กรุณาตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง คำตอบที่ได้จะใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น **ข้อมูลที่ได้รับจะเก็บไว้เป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น**

วิธีทำ

กรุณาใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องว่างที่ตรงกับท่านมากที่สุด กรุณาเลือกคำตอบเพียงข้อเดียว

1. ปัจจุบันท่านอายุ
 - ต่ำกว่า 12 ปี 12 ปี 13 ปี 14 ปี 15 ปี
 - 16 ปี 17 ปี 18 ปี 18 ปีขึ้นไป
2. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน
 - ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 1
 - มัธยมศึกษาปีที่ 2 มัธยมศึกษาปีที่ 3
 - มัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 4
3. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับ
 - บิดามารดา บิดา มารดา บุคคลอื่น โปรดระบุ.....
4. สถานภาพของครอบครัวของท่านในปัจจุบัน
 - บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม หรือถึงแก่กรรมทั้งคู่
 - บิดามารดาหย่าร้างกัน
5. รายได้ของครอบครัวท่าน
 - ไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน 2,001 – 5,000 บาทต่อเดือน
 - 5,001 – 8,000 บาทต่อเดือน 8,001 – 10,000 บาทต่อเดือน
 - 10,001 – 20,000 บาทต่อเดือน มากกว่า 20,000 บาทต่อเดือน
6. ท่านเคยทำพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายเหล่านี้หรือไม่ (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)
 - ลักทรัพย์ ขโมยของ ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ข่มขืน หรือกระทำอนาจาร
 - ก่อวินาศกรรมของบ้านเมือง มีอาวุธในครอบครอง ยาเสพติด
 - ความผิดอื่นๆ โปรดระบุ.....
7. ท่านเคยถูกตำรวจจับ หรือเคยอยู่ในสถานพินิจมาก่อนหรือไม่ (ถ้าไม่เคยข้ามไปทำข้อ 9)
 - ใช่ ไม่ใช่
8. สาเหตุที่ท่านถูกตำรวจจับ หรือทำให้ท่านต้องอยู่ในสถานพินิจ (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)
 - ลักทรัพย์ ขโมยของ ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ข่มขืน หรือกระทำอนาจาร
 - ก่อวินาศกรรมของบ้านเมือง มีอาวุธในครอบครอง ยาเสพติด
 - ความผิดอื่นๆ โปรดระบุ.....
9. ท่านเคยใช้ยาเสพติดหรือไม่
 - เคย ไม่เคย

แบบสอบถามวัดอัถมโนทัศน์

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในด้านต่างๆ ขอให้ท่าน
ตอบด้วยความตั้งใจและตามความเป็นจริง และข้อมูลที่ได้รับจะเก็บไว้เป็นความลับ และจะไม่มี
ผลกระทบต่อตัวท่านไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

วิธีทำ กรุณาใส่เครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องคำตอบท้ายข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัว
ท่านมากที่สุด กรุณาเลือกคำตอบเพียงข้อละ 1 คำตอบ

ข้อความ	จริง	ไม่จริง
1. เพื่อนๆเห็นฉันเป็นตัวตลก		
2. ฉันผูกมิตรกับคนอื่นๆได้ยาก		
3. ฉันรู้สึกเศร้าใจบ่อยๆ		
4. ฉันเป็นคนฉลาด		
5. ฉันรู้สึกประหม่าเมื่อถูกเรียกให้ตอบคำถาม		
6. ฉันไม่พอใจเรื่องรูปร่างหน้าตาของฉัน		
7. ฉันจะเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง เมื่อฉันโตขึ้น		
8. ฉันรู้สึกวิตก เมื่อมีการสอบที่โรงเรียน		
9. ตามปกติ เมื่อเกิดอะไรผิดพลาดขึ้น มักเป็นความผิดของฉันเสมอ		
10. ฉันก่อเรื่องเดือดร้อนให้กับครอบครัว		
11. ฉันเป็นคนแข็งแรง		
12. ฉันมีความคิดดี		
13. ฉันเป็นสมาชิกที่สำคัญคนหนึ่งในครอบครัว		
14. ฉันมักยอมแพ้ง่ายๆ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม		
15. ฉันเรียนหนังสือได้ดี		
16. ฉันทำตัวไม่ดีเวลาฉันอยู่บ้าน		
17. ฉันเป็นสมาชิกที่สำคัญคนหนึ่งในชั้นเรียน		
18. ฉันประหม่าและตื่นตัวง่าย		
19. ฉันมีนิสัยตาสวอย		
20. เพื่อนๆชอบความคิดเห็นของฉัน		
21. ฉันเป็นคนวิตกกังวลเรื่องต่างๆ เสมอ		

ข้อความ	จริง	ไม่จริง
22. ฉันรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง		
23. ฉันมีผมสวย		
24. ฉันมักเป็นคนสุดท้ายที่เพื่อนๆ จะเลือกเวลาเล่นเกมด้วยกัน		
25. ฉันมักทำตัวไม่ดีต่อผู้อื่นบ่อยๆ		
26. เพื่อนๆ ของฉันเห็นฉันเป็นคนมีความคิดดี		
27. ฉันไม่มีความสุข		
28. ฉันเป็นคนจำเริญ		
29. ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรเลยเป็นส่วนมาก		
30. ฉันเป็นคนรู้เรื่องส่วนใหญ่ได้ดี		
31. ฉันมีพลังที่จะทำอะไรต่างๆ ตลอดเวลา		
32. ฉันมักมีเรื่องต่อสู้อะไรสักอย่างอยู่เสมอ		
33. ฉันเป็นที่นิยมและชื่นชมในหมู่เด็กผู้ชาย		
34. ผู้คนมักคอยหาเรื่องว่าฉัน		
35. ครอบครัวผิดหวังในตัวฉัน		
36. ฉันเป็นผู้นำในการเล่นเกมและกีฬาต่างๆ		
37. ฉันเป็นคนงุ่มง่าม		
38. ฉันเป็นนักอ่านที่ดี		
39. ฉันมีรูปร่างดี		
40. ฉันคิดถึงแต่สิ่งที่ไม่ดี		
41. ฉันร้องไห้ง่าย		
42. ฉันเป็นคนดี		